

HOST

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

ZLATÁ GRAI: KNIHA ČTVRTÁ

POLBEK MAINTRÉ

Nejlepší česká fantasy série od *Naslouchače* Petry Stehlíkové.

•• František Kotleta ••

KRISTINA M. WAAGNEROVÁ
POLBEK MAINTRÉ

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

POUBEK MAINTRE

BRNO 2026

© Kristina M. Waagnerová, 2026
Cover illustration © Petr Štich, 2026
Map © Adéla Stopka, 2026

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2984-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-2985-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2986-5 (MobiPocket)

Věnováno všem rytířům,
díky jejichž křídlům můžeme i my divoženky létat...

PROLOG

♦♦♦

VAROVÁNÍ

Temně fialová mračna brázdící nachové nebe. Stříbrné hvězdy zapadající za hory a zlověstné světlo nad východním obzorem. Vítr nadzvedávající pláště strážců.

Bílé pláště s andělskými křídly.

Šest vysokých hranic, s kůly z masivních dubových kmenů, s těžkými řetězy stočenými na plošinkách na jejich vrcholech.

Isarell stála ve sněhově bílých svatebních šatech mezi zachmuřeným králem Renegorem a netečným princem Daimónem. Na levém prsteníčku ji pátil kroužek z pulzujícího průzračného kamene. Okolí prstenu bylo lehce zarudlé.

Zazněly trubky, táhle a ponuře.

Isarell stejně jako ostatní otočila hlavu k alabastrové Citadele, z jejíž rozevřených vrat vyklopýtal postavy. Měly na sobě kajícícká roucha z hrubé vlny, kápě stažené hluboko do obličeje a zápěstí spoutaná stříbrnými okovy. Jednu z nich strážé vlekly po zemi, neschopnou postavit se na zmrzačené nohy. Celou dobu zmučeně sténala a vzlykala bolestí.

Isarell se podlomila kolena, ale Renegor ji zachytil, aniž odvrátil zrak od hranic. „Musíš to vydržet,“ řekl hrubě. „Nebo si to Sitté rozmyslí a skončíš tam taky.“

Nacházeli se v okrasných zahradách obklopujících willayský chrám. Podél zdí se městnala ellektryská šlechta a další stříbrní hosté, kteří nyní začali bučet, pískat a halekat. Odněkud přiletěl první kámen, ale minul. Druhý trefil odsouzence vpředu do ramene. Vojáci pozvedli masivní štíty a další kameny se už od nich odrážely. To však vyvolalo jen další hluk a četné hrubé nadávky.

Vězni stanuli před svými hranicemi. Vůbec se nebránili.

Strážci je popohnali vpřed a vystrkali je ke kůlům. Poté kolem nich utáhli řetězy, za stoupajícího řevu davu, který se natlačil až k sittským strážím a hrozil nyní odsouzencům pěstmi a klacky. Andělské

stráže o krok ustoupily a vzepřely proti buřičům vlastní dlouhé zašpičaté štíty.

„Neprodlužujme to,“ zavrčel Daimón.

Zvedl se další poryv větru a strhl prvním vězni kápi. Odhalil Ymirinu hrdou, krásnou a sebevědomou tvář, s natrženým oteklým rtem a rozsáhlou podlitinou kolem celého pravého oka.

Jako by v tu chvíli Isarell probodli srdce — strašně vykřikla a pokusila se vrhnout vpřed, ale cosi jí bránilo v pohybu. Někdo jí stiskl ruku, nevěděla kdo, jen rozechvěle zírala na děsivou scénu před sebou.

Jak strážci dotáhli a uzamkli řetězy ostatních vězňů, snímali jednomu po druhém kapuce.

Cerra. Barbarella. Renn, s obvazy prosáklými krví, pevně utaženými kolem propadlého břicha. Dagmara. A Lucilla. Poslední z nich se jako jediná otočila k Isarell. V jejích očích se leskly slzy a popraskané rty se chvěly. Mísilo se v nich znechucení, pýcha a možná i dotek šílenství.

Isarell stála jako zkamenělá, neschopná jediného pohybu. Pozorovala uniformované katy, jak přistupují k hranicím a svírají planoucí louče. Utýraným pohledem přejela celé shromáždění.

Cítila napětí hromadící se jí v hrudi.

Sílu, která se musela stůj co stůj uvolnit. Poutanou tisícem slibů a pravidel.

Temnotu zachvacující její mysl.

Divoce vykřikla.

ČÁST PRVNÍ

♦♦♦

PŘÍTEL ČI NEPŘÍTEL

„Držte ji! Kouše!“

„Ksakru, rytíři, umlč ji!“

„Jestli nepřestane ječet, tak jí narvu do držky králíčinu!“

Tichý chraplavý hlas: „Vypadněte odsud, všichni! Slyšíte? Ať už jste v hajzlu.“

Ozvalo se vztekklé mumlání a několik ostřejších odpovědí, ale vzápětí se všechno utlumilo. Ucítila něco chladivého na čele a pak něžný, uklidňující dotyk na odhalené paži. Teplý dech na tváři. „Šššš... Jsem tady. A už neodejdu, jasný?“

Isarell doširoka rozevřela oči a lapala po dechu. Ihned ji zahltily desítky vjemů: nevelká jeskyně ozářená lojovými svícemi, slaměné lůžko, pach nemytých těl a vydělané kůže. Zároveň bolest celého těla — svalů, kostí, kůže, ran po švihání rozpáleným železem. Pálení a otok v oblasti krku, kde ji pokousala Jačira, stejně tak na paži a stehně. Strašná slabost, křeče v žaludku a v neposlední řadě nucení na močení.

Každý nádech ji bolel a stál nezměrné úsilí. Pootočila hlavu k muži, který na ni mluvil. V mihotavém světle svíček z něj viděla jen temné oči, zarostlou tvář a hřívu tmavých vlasů. Kovové odlesky prozradily, že má na sobě brnění.

Nemohla si vybavit jeho jméno, přestože ho měla na jazyku. Vlastně si nemohla vybavit vůbec nic.

„Potřebuju... potřebuju čůrat,“ vydechla. Měla pocit, že v životě nevyslovila tak namáhavou větu.

„Samozřejmě.“ Něco pod ni podstrčil, nějakou mísu. Pak ji prikryl hrubou dekou a lehce se vzdálil. Přitom ale nespustil ruku z jílice meče.

Bylo to ponižující, ale nedalo se jinak.

Beze slova se vrátil, odhrnul pokrývku, vysunul mísu a opět Isarell prikryl. Po chvíli ucítila, jak ji nadzvedl a vlil jí mezi rty nějakou tekutinu.

Měla tak ukrutnou žízeň, že ho téměř odstrčila, vytrhla mu nádobu z rukou a lačně lokala, dokud ji celou nevypila. Polykání také páliło jako čert, ale vyprahlost všechny ostatní vjemy zastínila.

Chutnalo to jako nějaký vývar, už dost vlažný, ale slaný a budící v ní jen další žízeň.

„Prosím... vodu,“ šeptla.

Rytíř došel pro hliněný džbán a nalil čistou tekutinu do hrubého kalichu. Isarell se přizvedla do sedu a vypila tři za sebou. Napadlo ji, že bude muset brzy znovu na záchod. Ale tentokrát se už zvedne. Vědomí se jí rozjasnilo.

Otočila hluboké, tyrkysové oči na rytíře a tichým, ale o dost pevnějším hlasem ho oslovila: „Kreóne Cassirisi.“

Temný rytíř sotva znatelně kývl. „Arachné Isarell.“

„Tys to dokázal,“ zachraptěla. „Zachránils mě.“

„Ano. Ale až poté, co jsem tě do toho pekla poslal. Žádný jiný zločin mě tolik nezničil jako tenhle. A že jich na kontě pár mám.“

Isarell se ještě trochu přizvedla, opřela se o studenou zeď a unaveně odušila: „Jsi stejný zoufalec jako já. Přebíráš odpovědnost za události, které jsi nemohl ovlivnit. Ani jeden z nás za to není odpovědný.“

„Ne?“ nadzdvihl obočí Kreón. „A kdo teda?“

„Sitté,“ zašeptala Isarell. „Erin Aniú. A ti bastardi kolem ní. Celé to naplánovali... A my jen kráčeli po předem vytyčené stezce do zkázy. Věř mi, měla jsem moře času o tom uvažovat... I já se obviňovala. Truchlila nad zbytečnou smrtí svých druhů. Nad zkázou Trailase... A Bastiena...“ Isarell přejela po obličejí zuřivá křeč a oči se jí zalily slzami, které nedokázala zadržet.

Kreón ji k sobě přivinul a nechal ji plakat. Tiskl ji k sobě a tišil její bezmocný vztek a zoufalství.

Probudila se vysílená, bolavá, ale při smyslech. Rozevřela oči dokořán a chvíli se adaptovala na okolní šero.

Svaly ji bolely jako po brutálním tréninku, ale možná za to mohla i horečka, jestli utrpěla nějaké těžší zranění. V hlavě jí bouřil hrozný zmatek. Poslední vzpomínka, kterou si jasně vybavovala, se stáčela na

sarreiské čarodějky zakusující se jí do těla, překvapivé zjevení padlých rytířů a následně souboj se sarrei. A dál už nic.

Vnímala hlad a žízeň, popálenou kůži a cukání ve starších ranách na zádech i v čerstvých kousancích. Pak si uvědomila, jak ji tlačí slavník. Poté zimu.

Opatrně se rozhlédla. Nacházela se v nevelké, chladné a trochu vlhké místnosti osvětlené svíčkami. Podél stěn leželo několik dalších chlapů; dva z nich hlasitě chrápali. Mnohem víc lůžek zelo prázdnotou, povalovaly se na nich zmuchlané pokrývky nebo houně.

Kreón Cassiris seděl opřený o zeď a podřimoval, zachumlaný ve svém plášti. Probral se jen chvíli po ní. Jeho oči se zaleskly a ukazovák výmluvně vyletěl ke rtům.

Jen přikývla, přestože toužila po doušku vody. Jako by jí četl myšlenky, zpoza pasu vytáhl měch, odšpuntoval ho a podal Isarell.

Vypila ho celý, stejně lačně jako včera.

„Můžeš vstát?“ zašeptal a hodil výmluvný pohled ke spáčům.

Isarell se o to pokusila, ale byla odporně slabá. Kreón jí pomohl se zvednout a podepřel ji. Když se dotkl jejích zad, uteklo jí bolestivé zasténání, ale se zachvěním se ovládla.

Pomalu, krok za krokem, se vyšourala z místnosti. Uzavírala ji jen ovčí kůže.

Vešli do chodby, ale pak jí nohy vypověděly službu. Kdyby na Kreónovi napůl neležela, upadla by na kamennou podlahu. Rytíř ji opatrně složil do sedu a něco zamručel.

Isarell skryla tvář v dlaních. „Odpusť... Nemůžu... nemůžu jít.“

Kreón se na ni zachmuřeně zahleděl. „Jistěže nemůžeš. Jsem pitomec. Pojd' si zase lehnout.“

„Ne! Ne. Zvednu se. Jen... jen se potřebuju najíst.“

Kreón se zamračil o něco víc. „Odnesu tě na lůžko a seženu něco k jídlu.“

Konečně k němu vzhledla. „Nechci ležet. Chci se hýbat. Najíst se a hýbat se. Regeneruju rychle, věř mi. Jen mě nenechávej v té cele.“ Rozklepala se a znovu ucítila, jak se jí do očí tlačí slzy.

Kreón na ni chvíli zíral. „To není cela,“ řekl potom. „To je spací jeskyně. Ubytovna. Jsme v Giastralově Hoře.“

V Isarelině obličejí se znova objevily záškuby. „Dostaň mě na vzduch. *Prosím.*“

Rytíř si povzdechl a vytáhl ji na nohy. Trásla se jako v zimnici a vážila jako děcko. S dalším povzdechem ji zvedl do náruče. Když přitom bolestně vydechla, jen stiskl zuby. Je to divoženka, něco vydrží.

V chodbách potkával cizí dhary, kteří na něj udiveně civěli. Někteří při pohledu na polonahou dívku významně vycenili zuby nebo vyloudili nějaké oplzlé gesto. Kreón hleděl před sebe a ignoroval je. Nacházeli se ve vojenském křídle, sice se to nehodilo, ale jinde nenašli místo. Hora praskala ve švech.

Chodba se brzy spojila s jinou a rozšířila se, pak ještě s další a krátce nato vyústila do prostorné sluje odpovídající vstupní hale. Na masivních lavicích u hrubých stolů se povalovaly desítky dharů, někteří se poflakovali, jiní hlasitě srkali svůj příděl jídla, další broušili zbraně nebo si opravovali zbroj.

Černý rytíř, nesoucí v náruči rudovlasou divoženku, dokázal celou jeskyni prakticky zastavit v nádechu a přitáhnout k sobě všechny pohledy.

Kreón složil Isarell na lavici. Právě přemýšlel, jestli je menší zlo nechat ji tu samotnou sedět, nebo ji s sebou vláčet dál, když se od jiného stolu zvedl robustní světlovlasý válečník a zahalekal: „Konečně jsi vysmradil z brlohu, veliteli! Vyhládllo ti, co? Jen se pěkně uveleb a nech svýho věrnýho pobočníka, aby ti natrhal nějaký lupení!“

Kreón zabručel v odpověď, jak měl ve zvyku, ale v duchu Bathorovi poželal. Složil se vedle Isarell a jeskyně se postupně opět rozhlučela.

„Seženu ti pak něco na sebe,“ zahučel Kreón, odepjal plášť a přehodil ho přes chvějící se děvče. „V tom chaosu jsem byl rád za tuhleto košili. Oblečení je tu drahý zboží.“

Isarell si přitáhla tmavý vlněný plášť těsněji k tělu a snažila se potlačit třes. „Jsme v táboře Měsíčního lidu, že?“

„V jejich největším Útočišti.“

„Říkals Hora. Takže pevnost, s množstvím umělých jeskyní. Některé slouží k ubytování, další jako sklady, je to tak?“

„Tak.“

„Jak se chrání před sarrei? Zdi? Druidská magie?“

„Obojí.“

„Snídanička pro Její Jasnost,“ přistála před ní s třesknutím hliněná miska s rozvařenou obilnou kaší a dvěma scvrklými jablíčky. Na protější lavici se hned nato svalil Kreónův druh Bathor, rame-natý válečník středního věku, se špinavě blondatými vlasy a vousy a po posledním dobrodružství neobvykle vpadlým břichem. Paže měl ale pořád silné jako lamželezo.

„Děkuji ti, pane,“ řekla Isarell, přitáhla si miskou a kontrolovaně se pustila do jídla, přestože měla chuť to celé zhltnout jako zvíře.

Oba padlí rytíři protáhli obličaje a prostoreký Bathor si neod-pustil komentář: „Hergot, to abych si zas ostříhal nehty, když se budu pohybovat v takový nóbl společnosti.“

„Sklapni, Bathore,“ doporučil mu Kreón. „A radši mi řekni, jak si stojíme. Už si mě dal Minstrior zavolat?“

„Nejen Minstrior,“ ušklíbl se Bathor, tentokrát bez humoru. „Sám Giastral. A se vši parádou, v hlavním čase.“

„Kurva.“

„Jo.“

„A asi nejen mě, co?“

„To si piš, veliteli.“

Isarell polkla sousto. „To se dalo čekat, ne? Naposledy jsi byl součástí nějaké významné výpravy. Podle toho, co jsi mimoděk utrousil, jsi poté téměř dezertoval. A nyní jsi přivedl do tajného sídla úhlavního nepřítele. Konfrontace je nevyhnutelná.“

„Lépe bych to *nezformuloval*,“ zašklebil se Bathor lakonicky.

Isarell běžely hlavou vzpomínky ve zrychleném módu. Věze-ní. Pokus o vyprovokování Barhaina k jejímu usmrcení a bláznivý útěk zpět do cely. Vize s Galaronne a Anafrigem. Spojení s Pátým.

Okamžik, kdy vytrhl mříže a vynesl ji strží ven... Loučení... Zběsilý útěk. Dostižení Jačirou a jejími čarodějky... V tu chvíli znovu ucítila upíří kousance na hrdle, pažích a v levém stehně, jako by se to stalo před minutou.

Zaťala zuby a snažila se vybavit si zbytek vzpomínek.

Kreón a jeho rytíři, souboj za svítání. Krev, všude jen krev, ostrý a sarreiské zuby... Plácala nějaké nesmysly... a pak už jen ta tma.

Takhle by to nešlo. Pokusila se zakotvit v současnosti. Očividně se dostala do nějakého velkého Útočiště. Byla tedy nejspíš v bezpečí, alespoň na nějaký čas. Chránili ji padlí rytíři, což mohlo znamenat jak protekci, tak ohrožení. Každopádně její situace nečekaně zrůžověla.

„Nevzali ti zbraň,“ podotkla Isarell s pohledem na Kreónův masivní alabastrový meč. Kaše zbývalo žalostně málo. Snažila se zpomalit jídelní tempo a prodloužit čas pitím. Její tělo však zoufale prahlo po energii.

„Ve Stínu se dharové odzbrojují až těsně před smrtí,“ zabručel Kreón. „Což se ale může večer klidně stát. Jestli nebudem dost rozvášní.“

Isarell zaznamenala, že na ni oba padlí rytíři významně hledí.

Pobaveně se rozesmála. „To bylo opravdu mířeno na mě? Bělostná Teanir, tušíte vůbec, čím jsem si poslední rok prošla? A máte obavy o *moje* sebeovládání?“

„Neuraz se, ale...“

„Neurážím se,“ přerušila Kreóna Isarell. „Naopak, královsky se bavím.“

„Taky tu máme pěknou sbírku parchantů,“ naklonil se k ní rytíř Bathor. „A některý z nich uměj dost slušně čarovat. Bylo by dost *absurdní*, kdybys utekla krvožroutům a nechala se zbůhdarma uškrtit nějakým kreténem, co se neumí ovládnout... Ale je třeba zrovna synem největšího veledhara, co kdy žil.“

Isarell odsunula dočista vyškrábanou misku a věnovala Bathorovi povýšený pohled. „Děkuji ti za varování, můj pane. Neberu je

na lehkou váhu, jak se ti asi zdá. Jen věřím ve svůj výcvik — a své schopnosti.“

Bathor se v odpověď bezděčně uklonil. Uvědomil si to až dvě vteřiny poté. „Hergot, taháš mi z paty jakýsi arachrystský manýry, divoženko. Tak to prr, tady by se nám všichni akorát tak vysmáli!“

Kreón si zamyšleně promnul kořen nosu. „Jen ji nech, bratře. Mezi svobodnými válečníky se naopak cení přirozenost. Přetvářku tu nemají rádi.“ Rytíř se pomalu opřel a zamračeně pronesl: „Sám nevím, do jak hlubokýho močálu jsme zabředli. Všem nám může jít o krk — nebo to celý bude jen fraška. Buď jak buď, tady jsou fakta: sarrei nás hnali Aithrou tři dny a tři noci, vražedným tempem. Dostihli nás na hranici Giastralova území. Druidi nás zachránili. A jsme teď v jejich rukou.“

II

Bývala to Velká sluj. Teď ji ale nazývali *Giastralova audienční síň*.

Byla obrovská. Podpíraly ji desítky silných kmenů, hrubě otesaných do stejného tvaru. Zem dláždily ploché kameny v neuvěřitelných barvách a světlo zajišťovaly nejen svíce, ale i magické lucerky, skoro jako v civilizaci.

A protože to nebyla hodovní síň jako v nějakém ubohém hradě, ale *královská síň*, nezaplňovaly ji hodovní stoly a rozvrzané lavice. Nic takového. Jen honosný trůn vyřezaný z červeného dřeva a vyložený různými polodrahokamy, pak množství masivních křesel vystlaných měkkými kožešinami. Své místo tu měli všichni, kdo

něco znamenali, takže křesla zaplňovala skoro pětinu síně — a nyní byla z velké části obsazená. Podél zdí stáli vyrovnaní Giastralovi nejvěrnější bojovníci. Různorodá směsice mužů, ale všichni poznamenání životem v divokém Stínu. Dobře živení, dobře stavění, zjižvení a ozbrojení tak, že by dokázali ohrozit i jorrei ve výcviku.

A navíc se tu samozřejmě vyskytovali čarodějové.

Sylax, na pohled bledý a hubený chlapec s velkýma ametystovými očima, ve skutečnosti druid tak mocný, že už jen jeho jméno otevíralo všechna stínová Útočiště.

Kerstin, jeho učednice a první pobočnice, se vzhledem osmdesátileté šlachovité stařeny, které každým pórem probíjela přírodní magie větru.

A její *niliath* Myrtilla Daaen.

Kreóna ani tolik nerozhodil pohled na Sylaxe, který vypadal nebezpečně zdravě, ani na Kerstin, jíž vzala druidská magie další dvě dekády života. Ale Myrtilla ho donutila na okamžik přestat dýchat.

Nemohl říct, že dospěla. Spíš se *vyvinula*. Rozvila jako květ masožravky. Dívala se na něj nenasytnýma, trávově zelenýma očima, půvabnou tvář zjitřenou vzrušením, oděná v rozevláté hedvábí, se složitým účesem, který jí někdo musel zaplétat celé hodiny. Z nedospělé holčiny se proměnila v dospělou mladou ženu.

Lačnou mladou ženu, z níž sálala nebezpečná touha po čemkoli živém.

„Kreóne Cassirisi. Tak tě tu máme zpátky,“ promluvil král Hory.

„Giastrale,“ postoupil rozšafně vpřed Kreón.

Mohutný padesátiletý válečník, s černou hřívou vlasů a vousy spletenými do několika copů, se zvedl ze svého křesla. Kreón si všiml, že je oděný do mnohem jemnější tkaniny než před rokem a kolem krku se mu houpá masivní zlatý řetěz. V původní prosté ocelové koruně se nyní třpytily skutečné rubíny. Král Hory *zbohatl*.

„Dlužím ti život. Už zase.“

„A ne jenom jeden,“ odtušil Giastral. „Tvý chlapy ani nepočítám, tak jsem velkorysej, rytíři. Ale jeden další zářez bych tu viděl.“

„Ohrozils nás, ty jeden zasranej arogantní kreténe!“

„Zmlkni, Koore, na diplomacii ti chybí taková ta šedivá hmota kdesi uvnitř lebky,“ okřikl syna břitce Giastral, aniž se na něj podíval. „Nicméně,“ ztlumil opět hlas, „na tohle bych se tě taky rád zeptal. Proč jsi, krucinál, přivedl krvožrouty až na hranici našeho území?!“

Kreón chvíli mlčel.

„Králi Giastrale,“ řekl pak, „dovol, abych ti představil princeznu Arachné Isarell.“ Kreón nastavil ruku. Když mu do ní vklouzla Isarellina dlaň, vyvedl ji před veledhara.

Zůstali na ni všichni zírat, přestože se snažili tvářit jakoby nic. Dala si záležet. Oblékla si znovu tu rozervanou sarreiskou košilku, která šokujícím odhalovala její ztýrané a hubené tělo. Zůstala špinavá a zkrvavená, jak se probrala. Ale držela se zpříma, pohybovala se s ladností císařovny a její hrdě přizvednutá brada a plamenný pohled nenechal nikoho na pochybách, že je tím, za koho ji Kreón označil.

„Helemese, známá tvář,“ promluvil chraplavě Minstrior a také vstal. Jeho další věta patřila Kreónovi, třebaže z Isarell oči nespustil. „Takže jsi to dokázal, rytíři. Vystopovali jste ji až do pekla — a teď jsi ji přitáhl k nám. I s tím peklem v zádech.“

Král Giastral sledoval oba rozkmotřené válečníky, kteří se měřili tvrdými pohledy. „Tohle je ta holka, kvůli který jste se posledně všichni zhádali? A kvůli který pak zdechnul ten smradoch Falx?“

„Kvůli ní a ještě jednomu jorreiskému ksindlovi,“ zašklebil se Minstrior.

„Tak tohle je tvoje výkupný, Kreóne?“ otázal se Giastral, posadil se zpátky na trůn a pohodlně se rozvalil. „Hodláš za svůj život a za život svých bratrů zaplatit jorreiskou princeznou?“ rozpřáhl paže. „To beru!“

„Skoro,“ odpověděl klidně Kreón, přestože měl chuť zatnout pěsti. „Nepřivedl jsem ji jako děvku, ale jako hosta!“

Giastral se naklonil dopředu a zavrčel: „Tak to mi asi budeš muset objasnit, Černý Kreóne.“

„Možná bych mohla já,“ promluvila Isarell a upřela na pána Hory pronikavý pohled. „Králi Giastrale, jsem Arachné Isarell, válečná princezna Ellektrysu a kněžna z Nidilingrenu. Rytíř Kreón mě vyrval ze spárů sarrei, ale přes veškerou chrabrost se nemohl ubránit síle, která mě pronásledovala. Proto zamířil pod tvou ochranu, s plnou důvěrou ve tvou moc a čestnost. I já bych se ráda spolehla na tvou šlechtinnost.“

Až potud to bylo dobré.

Isarell však bohužel pokračovala. Změnila tón. „Ale pojďme mluvit napřímo. Už jsme se střetli, králi Hory. Poprvé, na isgitské pláni, kde jsem spolu se svými druhy přerušila rituál, který vám měl otevřít nový čarozdroj, a téměř smrtelně zranila vašeho korunního černého rytíře.

Podruhé v rozvalinách lidského města, kde mě zajal tvůj syn Minstrior a předhodil tomu obludnému nekromantovi. Následně mě i mé muže odvěkli sarrei, mé druhy zaprodali Temnotě a ze mě se pokusili vytvořit bojového otroka. Detaily ponechám tvé fantazii.

Toto je náš třetí střet, králi Giastrale, třebaže si teď prvně hledíme z očí do očí. Učinili jsme si navzájem hluboké rány. A ty moje dosud krvácí.“

Kreón zavřel oči, i když by si raději zacpal uši. *Divoženky*. Slyšel, jak jeho muži tiše zakleli; Bathor dokonce použil výraz, který si nechával pro největší průsery.

„Mohli bychom hrát tu výslechovou komedii celý večer, ale raději bych tuto část přeskočila, protože fakta jsou fakta,“ pokračovala Isarell se stoickým klidem.

Zabiju ji. Zabiju ji sám.

Minstrior se začal smát. „Ty jsi ale drzá ještěrka! Asi dost spolíháš na svůj původ, co? To ti ještě můj drahej kamarád Kreón neřekl, že nám je tu výkupný většinou úplně ukradený? A že máme radši živou zábavu než studený zlato?“

„Opravdu?“ nenechala se z míry vyvést Isarell. „A já si bláhově myslela, že všechno má svou cenu. Stačí ji vyjednat.“

„V tuhle chvíli mají největší hodnotu informace,“ odušil Giastral. „I kdyby za tebe zaplatili celý jedno království, nedovolím, aby se těm zkurvenejm Sittům doneslo všechno, co víš. A že toho teď víš setsakra hodně!“

„Řekla bych, že informace, které mám, budou v tuto chvíli zajímavat úplně všechny. I kvůli nim mě loví sarrei. A kvůli nim mě budou chtít mít lidé.“

„Ani nevíš, jak ses s tím dárkem strefil, rytíři,“ ozval se znovu Minstrior. „Zrovna nedávno jsme vedli sáhodlouhou debatu o tom, jak se dostat k nějakým důvěryhodným jorreiským informátorům. Zdá se, žeš nám ušetřil spoustu práce.“

„A když se jí nebude chtít zpívat?“ otázal se zpovzdáli veledhar Sutor s nápadným blýsknutím v očích.

Kreónova ruka bezděčně sklouzla k jílcí meče, ale Giastral všechny rázným gestem umlčel. „Zmlkňte už, krucinál, nebo vás všechny vyhodím! Mluvím s princeznou, jestli jste si nevšimli! Já s ní mluvím.“ Obrátil se zas k Isarell a naznačil ironickou úklonu. „Odpusť to přerušení, *Jasnosti*. Bavili jsme se o ceně informací.“

„Nabízím sdílení veškerých svých znalostí a vědomostí o sarrei,“ odpověděla Isarell, aniž jakkoli zareagovala na předchozí poznámky. Jako by Minstrior i Sutor byli vzduch. „O jejich geografických pozicích, fungování, politice a zejména vojenských plánech. Řeknu vám úplně všechno. Ale žádám za to tři věci.“

„Pokračuj,“ vybídl ji se zájmem Giastral.

„Žádám plnou milost pro rytíře Kreóna a jeho muže. Dále osobní nedotknutelnost a zacházení přiměřené mému postavení. A žádám...“ Isarell polkla. „Žádám, abyste informovali Ellektrys o tom, že jsem naživu, avšak zůstávám vašim zajatcem.“

Giastral přimhouřil oči. „Ta třetí žádost se zdá být nejdůležitější. *Proč?*“

„Závisí na tom život mé královny,“ přiznala Isarell. Třebaže se zjevně snažila ovládnout, vyznělo to bolestně. „Pokud se do roka nevrátím, spustí to sled událostí, které mohou zapříčinit pád divoženek. A to

Sittům přímo do klína. Předpokládám, že ani vy nestojíte o posílení pozice stříbrných čarodějů.“

Giastral chvíli neodpovídal. Pak stroze pokývl. „Zamyslím se nad tvým návrhem, princezno Isarell. A do té doby, než vynesu verdikt, máš nějaký osobní přání?“

Isarell se trochu unaveně usmála. „Několik, pokud budeš tak laskav.“

Kreón bouchl pěstí do stěny. Protože to byla jen hrubě otesaná skála, samozřejmě si rozbil klouby. „Zešílelas?! Tušíš vůbec, jak se tady jedná se zajatci?! Mohli tě ve vteřině podržnout — nebo hromadně znásilnit! A nás všechny hned nato.“

„Jako že by vás hromadně znásilnili?“ podivila se Isarell, ale bez zvláštního překvapení.

Kreón se k ní vztekle otočil. „Přijde ti to vtipný?“

Isarell se zrovna drhla žínkou na krku. Když se k ní Kreón obrátil, zakryla si nahá řadra loktem. „Mohl by ses zase otočit, prosím?“

Kreón zaklel, ale poslechl. Isarell potlačila úsměv a pokračovala v důkladné očištění. Pokrývala ji souvislá vrstva potu, prachu, krve a bůhvíčeho všeho ještě. Voda studila, o něco jako mýdlo se ani nesnažila žádat, ale přesto už teď vnímala obrovskou úlevu. „Celou dobu jsem to měla pod kontrolou, Kreóne,“ řekla uklidňujícím tónem. „Vím, že to tak možná neznělo. Ale mám za sebou v tomto ohledu dost intenzivní výcvik.“

„Myslíš tím výcvik Šílený Ymiry?“ opáčil ironicky do zdi Kreón.

„Tak schválně, řekni, co *přesně* mi ve kterou chvíli hrozilo,“ vyzvala ho Isarell, vyždímala žínku a začala si usilovně třít hrudník a podpaží. „Pokud chceš ušetřit námahu, tak ti to prozradím. *Vůbec nic.*“

Zprvée, z pohledu divokých jsem dhaira, klanová bojovnice, mám tedy nárok na alespoň základní soud. To ví jak každá divoženka, tak každý jorrei, kterého vysílají na první misi. Zadruhé,

přestože tak hlasitě prohlašují, že pro ně výkupné nic neznamena, je to samozřejmě pitomost. Možná by mě odpravil ten bezduchý blondatý obr, ale ne král Hory. A zatřetí, tohle vůbec nebylo to jednání, na němž se rozhodne o našem osudu. Byla to jen demonstrace, vysvětlení pro... dvořany, řekněme. Teď vědí, kdo jsem, proč jsi mě přivedl a že ze mě bude mít Hora zřejmě nějaký užitek. Řídká kaše na ucpání řvoucích chřtánů.“

Do jeskyně vstoupila starší žena v otrhaných hadrech a nesla vědro s vodou, z níž stoupala pára.

Isarell jí automaticky poděkovala. Žena sebou trhla a nedůvěřivě na divoženku pohlédla. Kvapně vyměnila vodu a co nejrychleji opustila místnost.

Kreón založil ruce na hrudi a sklonil hlavu. „Chm.“

Isarell si umyla klín a stehna a pak přes sebe přehodila čistou lněnou košili. Další z několika *skromných přání* jorreiské princezny. Chtěla se umýt, učesat a převléct do čistého.

„Můžeš se otočit.“

Třela si žínkou nohy a jen sotva zadržovala smích. „Je to jen hra, Kreóne Cassirisi. Odpusť mi tu lehkomyšlnost. A omluv mě prosím i před svými muži. Neriskuju zbytečně, opravdu jedním s rozmyslem. Nic nehrozí jim, tobě, ani mně. V ohrožení jsou však divoženky v Ellektrysu. A také můj...“ Isarell nedokázala doříct Bastien ani *Pátý*.

Všechno se v ní v tu chvíli sevřelo. Veškerá lehkost pramenící z toho, že je v relativním bezpečí a že snad skutečně dokáže zvrátit Erininu smrtelnou past, se postupně vytratila.

Sáhla po hrubém kostěném hřebenu. Začala si rozčesávat vlasy a už s trochu menším elánem pokračovala: „Nemám v sobě příliš z jorrei, Kreóne. Jsem grai. A jsem divoženka. Mým současným úkolem je přežít a vrátit se. O tom je celý můj život — trénovat a plnit úkoly. Budu to dělat dál, ať se mi do cesty postaví cokoli.“

Zvedla hlavu.

Tmavovlasý rytíř na ni hleděl s těžko identifikovatelnou směsicí zloby a odhodlání. A zároveň probleskující něhy. Stejně jako

jeho druhové byl pohublý a bledý. Husté hnědé obočí se mu u kořene nosu skoro sbíhalo, tmavé oči blýskaly a rty zčásti překryté narostlým strništěm se bojovně svíraly.

„Ale nemusela bys,“ procedil mezi zuby. „Uvědomuješ si to? Jsi součástí toho praštěného jorreiského systému. A stejně tak otrok fanatického výcviku divoženek. Myslelas někdy v životě na sebe? Na svoje vlastní touhy a přání? Stěží, co?“

Isarell odložila hřeben a uhladila si vlasy. Během zimy jí dorostly k bedrům. Méně, než byla zvyklá, ale lepší než ten sarreiský sestřih na ramena. Ten ji vyloženě iritoval.

„Moje touhy?“ opáčila a pohlédla Kreónovi odhodlaně do očí. „Přála bych si vrátit čas a nespadnout do té prokleté pasti. Tuhle chybu si budu vyčítat dlouho, Kreóne. Možná do smrti. Ale minulost už nezměním, zato v budoucnosti můžu vyrazit spoustu arogantních stříbrných zubů. Pokud neudělám další propastnou chybu.“

Kreón jí pohled zpytavě opětoval. „Jsi na sebe dost tvrdá.“

„Musím být.“ Isarell si utáhla kolem pasu barevnou šňůrku. Popaměti si začala splétat vlasy do přijatelného účesu. „Měla jsem na sobě nějaké šperky. Kde jsou?“

„Mám je u sebe.“ Kreón se dotkl širokého opasku. Jistě v něm měl všité drobné kapsičky. „Schoval jsem je hned, jak jsem si jich všimnul. Jejich hodnota je nedozírná. Loajality svých druhů si vážím nadevšechno, přesto ani za ně bych nedokázal ručit. Jak jsi k nim přišla?“

„Byl to dar. Myslím, že měly mít hodnotu mého života.“

„Tady tak tisíce životů,“ odtušil cynicky Kreón. „Být tebou, nebral bych si je na sebe. Ale je to samozřejmě na tobě.“

Isarell dopletla cop. „Dám na tvé doporučení.“

„Veliteli!“ ozval se náhle povědomý hlas za rohem.

„Vstup, pane Bathore,“ vyzvala ho se sotva znatelným úsměvem Isarell.

Rytíř nabručeně vešel. Věnoval Isarell krátký podrážděný pohled, načež se otočil ke Kreónovi a potichu mu sdělil: „Giastral tě zve na soukromou audienci. S večerí. Tebe a divoženskou princeznu.“

„Kdy?“

„Ted.“

„Přijímáme.“

„Kreóne...“ začal Bathor varovně.

„Není to past,“ utal ho Kreón a vrhl na Isarell napůl rezignovaný, napůl pobavený pohled. „Je to hra.“

Isarell se na něj souhlasně usmála.

Giastral se zakousl do králíčího stehna a utrl maso od kosti. Při žvýkání mlaskal a průběžně se proléval jablečným pivem. Jeho koruna visela na kopí jednoho ze dvou osobních strážců. Král seděl v čele dlouhého stolu v hodovní jeskyni osvětlené loučemi a lojovými svícemi. Lavice podél stolu se vyprázdnily; tato hostina byla určena jen těm, které Giastral považoval za své budoucí vojevůdce.

Z jeho dětí se jednalo o Ministriora a dceru Karaen.

Ze spojenců přizval vedledhara Sutura a jeho druidku, Paní větru Eawu.

Z vlastních druidů pak samozřejmě Sylaxe, Kerstin a Myrtillu.

Myrtilla nejedla, jako obvykle seděla ve svém houpacím křesítku u krbu a prsty si hrála někde pod sukní. Rozostřenýma očima bloumala po stropě a buď fantazírovala o nějakých perverznostech, nebo regenerovala.

Ani Sylax nejedl, ale hrbil se u stolu a studoval jakýsi složitý nákres. Ptačím perem jezdil po tenkých linkách a soustředěně hýbal obočím.

„Máš dobrou náladu, otče,“ utrousil Ministrior a odhodil na zem kůstku od kozího žebírka. Ihned se po ní vrhl hubený šedý pes, který mu doted slintal na nohy. „Příjemná změna.“

Giastral hlasitě říhl. „Mám. To ta divoženka. Jsem utopenej ve vzpomínkách. V moc *pěknejch* vzpomínkách.“

Karaen zasvítily oči.

Giastralova jediná dcera byla tmavá plnoštíhlá štítonoška, nijak zvlášť krásná, ale divoká a plná energie. Vedla svou vlastní, čistě ženskou dhakuru a všeobecně se vědělo, že je jí otec nespravedlivě nakloněn. „Vzpomněl sis na tu dobu, kdy jsi dobyl kus Arachrystu, co? Na to, jak jsi sídlil v nedobytné pevnosti, zatímco kolem tebe zrála úroda a sarrei nemohli překročit tu srandovně stříbrnou linii. Ach, Waale, doufám, že jednou zažiju totéž!“

Král odfoukl a povolil si opasek. Pak se natáhl pro misku se sladkou kaší. „Na tohle myslím dennodenně, holčičko. Vzpomněl jsem si ale na něco úplně jiného. Na Minstriorovu matku.“

Rozhostilo se vyčkávavé ticho.

Minstrior odložil z pŕlky okousanou kost a opřel se lokty o stůl. „Že bysme se zase dozvěděli kus skládačky?“

Giastral položil misku a opřel se. „Byla to ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy spatřil. Vysoká jako pravá Sittera, ale s pěknými boky, žádná asketická tyčka. A když si utáhla kyrys, musela se s tak obdařeným hrudníkem dusit. Měla záplavu měděných vlasů, stočila si je sice pod helmu, ale ze všech stran jí utíkaly. A oči měla modřejší než bezoblačný nebe za úsvitu Dakshá!

Když jsme dobyli to hlavní město, bránila stříbrnou Citadelu s mečem v ruce. Váš strýc ji chtěl nechat zastřelit, ale nemohl jsem se k tomu rozkazu odhodlat. Vypadala jako bohyně! Ale dobrý chla-pi umírali. Šel jsem teda na ni tehdy sám.

Málem mě zabila, to vám řeknu. Ležel jsem na zádech, s její čepelí opřenou o tvář a cítil jsem, že jsem bláznivě zamilovaný.“

„Jaktože tě nezabila?“ otázal se veledhar Suttur, zhluboka se napil medoviny a pak hlasitě říhl.

Giastral se zašklebil a pustil se do jídla. „Protože cítila to samý. Pozdějc samozřejmě řekla, že si to spočítala. Že viděla, jak na ni koukám, a že jí to může zachránit krk. A že když mě propíchne, v tu ránu ji zastřelí. Ale lhala.

Zvládli jsme se do sebe zamilovat během jedinýho souboje, a to tak, že jsem ji už v životě z hlavy nedostal! Když mi ji vzali, chtěl

jsem umřít. Chtěl jsem jít rovnou do Arachrystu, vydat se těm stříbrnejm sráčům na milost a chcípnout ve velkém stylu, s posledním pohledem na ni.“

„Rozmluvil jsem ti to,“ ozval se tiše dětský druid Sylax, který už chvíli nekreslil, ale poslouchal.

„Jak?“ otázala se Karaen, zcela pohlcená příběhem. Oči jí svítily, žmoulala v ruce kus kukuřičné placky a skoro nedýchala.

„Ukázal jsem Velkému jezdcí více variant budoucnosti a vyzval jsem ho, aby si vybral. Jsem *Ten, který hledá cesty*,“ odpověděl prostě Sylax a znovu se pustil do práce na svém nákresu.

„Žije ještě?“ zeptal se Minstrior zamýšleně.

„Ne. Umřela na zápal plic asi tři roky potom.“ Giastral si také dolil a pak se zhluboka napil. „Snažím se na ni moc nemyslet, abych nebyl sentimentální. Na tuhle akci musím mít čistou hlavu. Ale když jsem slyšel tu divoženku — divoký Waale, jako kdybych se přenesl o třicet let zpátky! Jak to tehdy se mnou koulela... na oko vzdorovala... pletla ty jorreiský intriky... počítala... a pak úplně podlehla, nerozumně a bezhlavě. A svobodně mi dala tři nádherný děti.“

„Z toho jsem si odnesl hlavně to, že divoženky jsou nebezpečně chytrý kurvy,“ usrkl z rohu Minstrior.

Giastral na něj chvíli soustředěně hleděl, jako by váhal, jestli mu má jednu vrazit. Pak ale přikývl. „V zásadě ano, synku. Ale nezapomeň, že jedna z nich je tvoje matka.“

„Hej, králi!“ houkl skrz dvojitou koženou zástěnu mohutný dhar. „Je tu Černý Kreón s nákou buchtou, co je prej princezna nebo co. Mám je napíchnout na rožeň oba naráz nebo postupně?“

Giastral třískl korbelem. „Jsou oba zvaný, idiote, pusť je dál!“

Minstrior se při pohledu na příchozí pokusil zamaskovat překvapení, ale ještě mu chyběl cvik.

Kreón se mračil jako obvykle, zato divoženku by téměř nepoznal.

Před několika hodinami to byla ztýraná, zbitá, špinavá a zkrvavená holka s nesnesitelně jorreisky nabubřelým chováním, ale energii

vylišované meruňky. Ted' vešla atraktivní, přiměřeně oblečená dívka se sebevědomým výrazem, sice hubená, ale každým coulem bojovnice připravená k akci.

Při vstupu do síně všechny povýšeně pozdravila, Giastrala uctívěji, poté se posadila na nejbližší volné místo. Kreón ji následoval s rukou lehce opřenu o záštitu, jako ten nejotratnější osobní gardista, kterého si kdo umí představit. Nevraživě se rozhlédl po společnosti, načež se se zabručením posadil po Isarellině pravici. Po její levici zůstalo volno, a Minstrior si ihned všiml, že má za šňůrkou kolem pasu volně zastrčený tenký nožík. V rukou kohokoli jiného směšná hračka, v rukou divoženské princezny — kdo ví.

Giastral jí nabídl medové víno z hliněného džbánu. „Můžu?“

Isarell sáhla po relativně nejčistším kalichu a nastavila ho k nalití. „Budeš laskav, můj pane.“ Kreón jí mezitím zamračeně naservíroval na talíř kus kančího, chlebové placky, nějaké ovoce a hromadu ořechů.

Isarell oběma děkovně pokynula, připila pánu Hory a tiše se pustila do jídla. Kreón si naložil jen maso a ukusoval ho s výrazem zabijáka, který si právě vybírá cíl.

„Děkuji ti za pozvání ke stolu, králi Giastrale,“ promluvila po přesně určené odmlce Isarell. „Poslední dobou jsem poněkud strádala. Předpokládám však, že ani tak nejde o nějaké laskavé gesto, jako spíše o druhou fázi jednání. Klidně mluv, prosím. Neuráží-li tě, že budu jíst. Jinak samozřejmě pokračujte ve volné zábavě.“

Giastral se uchechl. Ani se nesnažil zakrývat rozjařenou náladu, přestože jeho společníky Isarellina přímost spíš podráždila. Do konce i Myrtilla ukončila své sebeuspokojování a stočila rozzážené oči směrem k přidržené návštěvě.

„Jen jez, divoženko. Je mi jasný, že tě krvožrouti moc nekrmili. Trochu by mě zajímalo, jak jsi to tam krucinál přežila. Kolaborovalaš, co?“

„Naoko,“ přisvědčila Isarell, aniž se nechala rušit v jídle. S každým soustem se jí vrátilo trochu barvy do tváří, jako by regenerovala

z každého žvýknutí. „Pokusila jsem se mezi ně včlenit a uprchnout ve chvíli, kdy zorganizovali puč. Ale chytili mě. A od té doby se už se mnou tolik nemazlili.“ Pokrčila rameny. „Skoro to vyšlo. Mají ale mezi sebou *kurevsky* dobré lovce, mám-li se vyjádřit explicitně.“

Minstrior vypřskl medovinu a Giastral roztáhl rty v blýskavém úsměvu. „Snažíš se mě pobavit, princezničko. A daří se ti to. Pojďme s tím jednáním pohnout. Řeklas své podmínky, zvážil jsem je.“

Kreóna a jeho chlapy omilostním. Nezasťírám, že mě nasrali. Ale jejich přínos je pro mě pořád velký.“

Giastral si s Kreónem vyměnil temné pohledy.

„Všechno jsem provedl promyšleně, Velký jezdcé, a jsem připravený nést následky,“ zavrčel Kreón.

„To jsou zatracené kydy, Černý! Říkám ti tu na rovinu, že tě chci zpátky. Jseš arogantní stříbrnej grázl, ale máš svou hodnotu. Řekni svou cenu, ty parchante.“

Kreón chvíli mlčel, ale pak upřel na krále Hory tvrdý pohled. „Splň princezniny požadavky a jsem tvůj.“

„Na jak dlouho,“ opáčil kysele Giastral.

„Nafurt.“

„Kreóne,“ dotkla se ho zlehka Isarell a jemně zavrtěla hlavou. „To je předčasné. Nech mě jednat první.“

„Víš kulový, princezno. Král Hory nepotřebuje tvoje znalosti. Má vlastního informátora.“ Šlehl pohledem po Myrtille, která namísto aby odvrátila zrak, jen roztáhla rty a vycenila drobné zoubky. „Dovol, abych ti představil *Myrtillu Daaen*.“

Isarell trvalo jen mžik, než se jí v hlavě všechno spojilo. „Daaen,“ zašeptala a vrhla po Myrtille pohled plný ohně. „Daaen!“ Vztyčila se a udělala krok směrem ke světlovlasé víle v barevném hedvábí, která se rovněž zvedla a v jasně zelených očích jí divoce blyštělo. Všichni ostatní se jen zvědavě opřeli a sledovali představení, kromě Kreóna, který klel pod vousy.

„Jak se má můj bratr?“ promluvila Myrtilla. Její hlas Isarell na okamžik zarazil. Byl šepotavý, démonický a plný kontrolované energie.

„Ihned zareagovala, zklidnila se, přimhouřila víčka, a přestože se evidentně musela držet celou silou vůle, kultivovaně se usmála: „Je to ten nejoddanější mazlíček, kterého si pán bašty může přát. Mocný. Schopný. Surový. A neuvěřitelně loajální. Řekla bych, že je ve svém postavení neskutečně spokojený. Nedovedu si představit situaci, kdy by přešel na jinou stranu.“

„A přece,“ zasáhl klidně dětský druid Sylax, „je plně pod naší kontrolou.“ Pohlédl na Myrtillu, které nastoupal do tváří zlobný nach.

„*Nikdo* o něm nepochybujeme.“

Obrátil pohled zpět k Isarell.

„Jsem jeho *doaréh*, Arachné Isarell. Omlouvám se za nesnáze, které jsem ti způsobil. Ale jistě chápeš, co je nutné zahrát v rámci role.“

Usmál se jako bazilišek. „Jestli jsme dokázali přesvědčit i tebe, Ymiřina favoritko, nikdy nás neodhalí.“

Isarell zuřivě vykřikla, rozbila hliněnou misku a sesula se podél skalní stěny. Skryla obličej do dlaní a marně potlačovala zoufalý pláč. Slzy jí zákeřně vytékaly zpod víček a prosakovaly skrze sevřené prsty.

Nereagovala na kroky, které se rozlehly jeskyní s protivnou ozvěnou. Všechny karty shořely na prach v jediném okamžiku.

„Pojď si už lehnout, prosím tě,“ ozval se hrubý hlas. „Jsi úplně vyřízená.“

„Jak bych mohla spát?“ zašeptala Isarell do dlaní. „Moje strategie se zhroutila. Nemám nic na výměnu. Zůstanu tu jako zajatec, královna se pokusí popravít Daimóna, který mezitím potvrzuje... a já se už nikdy nevrátím.“

Chvíli bylo ticho.

„A *musíš* se vrátit?“ otázal se po chvíli Kreón tiše.

Isarell spustila dlaně z obličeje a upřela na něj krví podlité oči. „Musím...“ zašeptala. „Jsem *niliath*. Můj život jinak nemá smysl. Budu bezcenná.“

Kreónův výraz zkoženěl. „V tom případě máš teda kliku. Velký Giastral přijal moji nabídku.“

Isarell se skoro zastavilo srdce.

Kreón s přikývnutím pokračoval: „Vyhoví všem tvým požadavkům výměnou za moji doživotní službu.“

„Proč bys to pro mě dělala,“ sotva vydechla Isarell.

Kreónovi temně zaplálo v očích. „A kdo říká, že je to pro tebe.“

III

O dva týdny později se Isarell procházela po travnatém prostranství před Horou, mhouřila oči před jasným slunečním světlem a mimoděk motala uzlíky na kožené šňůrce kolem pasu. Pár kroků za ní se držel jeden z Kreónových rytířů; patřilo to mezi Giastralovy podmínky. Kreón sám měl zajistit, že divoženka neopustí Útočiště bez jeho svolení.

Rána stále ještě zůstávala hodně chladná, ale kolem poledne se už pracující svlékali do půli těla. Kdyby po louce neustále nedusalo tolik nohou, jistě by ji pokryly květy stejně jako vzdálenější lučiny, o kterých jí Kreón vyprávěl. Ale i tak vůně rašící trávy, cvrlikání ptáků a všechny ostatní veselé barvy jara Isarell vracely energii do žil.

Potkávali hloučky žen, sedících v kruhu a pečlivě cosi vyšívajících na vybělené haleny. Když minuli už pátou skupinku, Isarell se obrátila na svého průvodce. „Co to dělají?“

„Zdobí oděvy na *huytatá*, velkou oslavu jara,“ odpověděl robustní ryšavý rytíř s huňatým knírem a zastřiženou bradkou. „Je to starý zvyk. Zahánějí zimu až ve chvíli, kdy si jsou jistí, že už se mrazy nevrátí. Je to děsně pověřčivá banda.“

„Aha. A kdy to bude?“

„Většinou za novoluní. Ale včas se to dozvíš, jistě budeš zvaná. Možná bys měla začít s vyšíváním, abys nemusela jít nahatá.“

Isarell se pobaveně ušklíbla. „Ragnire, kdybych měla jít v tom, co sama ušiju, asi by bylo společensky přijatelnější, kdybych přišla nahá.“

Došli k místu, kde cvičili dharové své syny. S klacky, holemi a kyji. O kus dál trénovali starší chlapci ve dvojicích nebo trojicích s cvičným železem.

Tady se Isarell zastavila na delší dobu. Hladově sledovala bojující postavy a zraky jí sjížděly na hromadu výcvikových zbraní opodál.

„Vůbec na to nemysli,“ upozornil ji Ragnir, ale nijak zle. „Král Hory se vyjádřil jasně, žádný zbraně do rukou. Její divoženský Jasnosti.“

Isarell se zaleskly oči. Zvedla je k nebi a zašeptala: „Jsem ve stejné kleci jako předtím. Větší, světlejší a blíže domovu. Ale přitom stejně svazující.“

„Snaží se tě odsud dostat,“ řekl jí ryšavý rytíř tak tiše, že ho sotva slyšela. „A velitel je ten nejumanutější chlap, kterýho znám. Musíš být prostě trpělivá, trefila ses do blbého období. Měsíčním lidem teď jde o hodně.“

Isarell cítila, jak se jí zmocňuje třes. Poslední dobou se jí to stávalo znepokojivě často.

„Těsně předtím, než jsem utekla, jsem se pokusila zabít. Poštilým způsobem... Ale nemůžu na to přestat myslet. Na ty hodiny smíření. Na ten hluboký klid, když jsem se rozhodla.“ Otočila pohled na Ragnira a tentokrát v něm probleskla diamantová tvrdost. „Pořád ještě by to bylo řešení. Královna by byla v bezpečí. A já *volná*.“

„Svoboda pro tebe znamená hodně, že?“ ozval se tichý dětský hlas.

Isarell i Ragnir sebou trhli. Ryšavý rytíř poté potichu zaklel, zatímco Isarell jen zařala pěsti.

„Druidé Sylaxi,“ pozdravila kontrolovaně chlapec se světle hnědými lokny a syté fialovými duhovkami.

„Princezno Isarell,“ odpověděl jí malý druid s úklonou. Byl oblečený v bílém rouchu se širokými rukávy a zlehka se opíral o jasanovou hůl. Kreón jí tvrdil, že Sylax vypadá už několik dekád jako neduživý desetiletý chlapec, kterého šíří nějaká vážná choroba, a přitom je to nejmnocnější lidský čaroděj současnosti.

Isarell nepřipadal nemocný ani v nejmenším. Naopak z něj cítila perfektně ovládanou sílu všech čtyř živlů, které se v něm mísily jako láva ve vulkánu těsně před explozí. Také měla dojem, jako kdyby od jejich posledního setkání zesílil a povyrostl, i když to mohla také být jen prostá hra světél. Obličej měl tuctový, a kdyby z něj neplály ty čarodějné oči, snadno by ho zase rychle zapomněla.

„Rozumím ti,“ pokračoval dětský druid s pohledem otočeným na cvičiště. „Máš divokou duši. A ta touží uletět, za jakoukoli cenu.“

„Jak chcete informovat Ellektrys o mém zadržení?“ otázala se Isarell a úplně ignorovala druidovy úvahy.

Sylax se mírně usmál. „Na slavnost *huytatá* jsou pozváni zástupci z dračího kultu.“

„Ze kterého?“ zeptala se ostražitě Isarell.

Sylaxovi v ametystových očích zaplálo. „Jsi informovanější než řadový člen kultu.“

„Nejsem řadový člen.“ Isarell sledovala Sylaxe jako nebezpečného dravce. „Jak víš o mém spojení s kultem? Vzali mi medailon i dračí šavle.“

Sylax chvíli neodpovídal. Pak řekl: „Brzy zjistíš, jak spletité jsou vztahy mezi různými odnožemi kultu. Ale o to teď nejde. Nemáš v nás žádnou důvěru — pochopitelně, po tom, co jsme si vzájemně provedli. Dovol mi tedy, abych trochu snížil bariéry, které jsme mezi

sebou vystavěli.“ Druid se krátce odmlčel, načež pokračoval: „Jsi bojovnice a tvoje touha po zbrani prýští z každého tvého póru. Vnímám tvoji hlubokou frustraci a jsem přesvědčený, že ty znepokojující úvahy, které jsi před chvílí sdílela s rytířem Ragnirem, jsou zcela upřímné.“

Isarell bolestně zkroutila rty. „Jen chvilková slabost,“ pronesla s příměsí zloby, ale druidův pátravý pohled nesnesla a uhnula očima.

Sylax pokynul rukou ke cvičišti. „Prosím.“

„Velký druide!“ vmísil se do rozhovoru Ragnir, který se doposud držel stranou. „Král Hory se vyjádřil jasně. A Černý Kreón se zavázal jeho příkazy splnit.“

Druid na něj obrátil planoucí fialový zrak. „Vyrozumím Giastrala o svém rozhodnutí i o tvé snaze se mi postavit, rytíři Ragnire.“ Chlapec se usmál a odhalil bílé zuby.

Ragnir nesnesl druidův pohled ani tři vteřiny. „Zříkám se zodpovědnosti,“ zavrčel rytíř a vztekle ustoupil.

Isarell se zlehka dotkla Ragnirova zápěstí. „To je v pořádku.“ Otočila se opět k Sylaxovi. „Děkuji ti, druide. Ale počkám na oficiální svolení. Kreónovi dlužím život a neohrozím jeho postavení nebo důvěru v jeho slovo svou nedbalostí.“

Dětský druid přešel pohledem z jednoho na druhého. Pak se krátce zasmál. „*Jorrei*,“ pronesl s mírným pobavením. „Ta vaše pravidla jsou k popukání, ale ať je po vašem. Přijď sem za soumraku, Arachné Isarell, i se svým ochráncem. Ještě si promluvíme.“

Nato se otočil a odešel.

„Mám z něj husí kůži,“ přiznal Ragnir, když druid bezpečně zmizel z doslechu.

Isarell mlčela. Odmítnutí ji stálo více sil, než by byla ochotná komukoli přiznat. Ale znamenalo to v první konfrontaci s druidem remízu. Zatím netušila, za kterou stranu Sylax hraje. Ale pochybovala o tom, že za Měsíční lid.

Nebe rozzářily smíšené barvy denních a nočních hvězd. Isarell stála na zdupané louce a zírala před sebe. Rytíř Ragnir seděl kousek od ní na povaleném špalku, ostřil si krátký meč a vypadal, že se těší, až mu dozor nad divoženskou princeznou skončí.

„Druid se za tebe zaručil,“ ozval se sytý hlas krále Hory. Přicházel v doprovodu čtyř rozložitých bojovníků. Giastral došel k Isarell a pokračoval: „Ale řek’ jsem mu, že než tohle schválím, chci to slyšet přímo od tebe.“

Isarell k němu vzhledla. „Co mám slíbit? Že nikomu neublížím? To mi tu zbraň radši nedávejte,“ usklíbila se sarkasticky.

„Že nezkusíš zdrhnout. Druid by tě sice sundal do deseti vteřin, ale nestojím o žádný rozruch. Zmlať si, koho chceš, jestli se ti uleví. Ale chci, abys mi teď a tady slíbila, že dokud nedorazí delegace z dračí svatyně, neopustíš bez mého vědomí tuhle půdu.“

„To je fér,“ odpověděla klidně Isarell. „*Přísahám*, králi Giastrale, na svou čest a na čest královny Ymiry. Na druhou stranu, pokud se vyslanci nedostaví do konce měsíce, udělám všechno pro to, abych se odsud dostala.“

Giastral k ní přistoupil blíž. „V tom případě tě zakovu do želez na jednom z vrcholů Hory a nechám tě napospas dravým ptákům a všem větrným běsům.“

Isarell neodvracela zrak a usmála se Ymiriným nejšilenějším úsměvem. „Jsme dohodnutí,“ zašeptala.

„Můžu se k tomu taky vyjádřit?“ ozvalo se temné zavrčení z další strany. Soumrakem si to rázoval Kreón a jeho už tak zachmuřenou tvář probleskovala zlost.

„Nemůžeš,“ odpověděli naráz Isarell i Giastral.

„A já bych zase řekl, že můžu,“ oponoval temný rytíř vztekle. Otočil se na Giastrala. „Jsem tu totiž tak trochu přes obranu, jestli se nepletu. Nenapadlo vás, že jestli necháte tuhle holku trénovat za vlády Chribdy, přiláká sem každého krvožrouta z okolí?! Copak jste se všichni posrali? Zapomněli jste, za jakých *okolností* jsem ji sem dovlekl?!“

Isarell se už neudržela a rozezleně na něj zaútočila: „O co ti jde, Kreóne? Nech mě, proboha, trochu žít! To tu mám šít košile nebo tlouct obilí?!“

„A kdo se tě o to prosí! U ďasa, jen říkám, ať si to necháte na přes den!“

„Tak dost!“ zasáhl Giastral, i když mu svítily oči. „Černej Kreón má pravdu. Jako skoro vždycky, že ano. Věřím tvému slovu, princezničko, zbavuju tě těch omezení, přes den si tu blbni dle libosti a v noci buď zalezlá, jak si tady přeje mistr ochránce. O sarreiský nálety teď fakt nestojíme.“

Isarell polkla nadávku, ale neochotně sklonila hlavu. „Jak poroučíš, králi Hory.“

Giastral vycenil zuby. „Takže se tu sejdem ráno.“

Isarell prudce vzhlédla a v očích jí krátce zaplálo.

„Zase se mi k tomu chce něco říct,“ ozval se Kreón.

„Dobrou noc, Kreóne,“ pronesl Giastral významně a v doprovodu svých strážců zmizel v padající tmě.

Kdesi v dálce zahoukala sova a v trávě se ozývali cvrčci. Isarell stála nehybně uprostřed udusané louky, ruce křečovitě zaťaté a pohled zarytý pár stop před sebe.

„Nezlob se na mě,“ řekl Kreón nabručeně. „Ale snadno se necháš unést vášní, i když se to snažíš ovládnout. Vidím, jak tě to spaluje. Jenže sarrei brousí kolem. V noci vyjou v nechutný blízkosti a nebylo to tak! Bojím se, že po tobě pořád jdou.“

Isarell ucítila, jak se jí zmocňuje chlad. „Vím, že ano. A pokud se odváším vyjít do noci,“ zalkla se a už dál nemohla pokračovat.

Kreón za ni dopověděl: „...bude na tebe čekat ON, co? Lord Barhain.“

Isarell však myslela na Pátého. Objala se pažemi a zachvěla se. „Možná ho budu muset zabít, Kreóne,“ zašeptala. „A nevím, jestli to dokážu.“

„Vzhledem k tomu, že teď jsi něco mezi hostem a vězněm krále Hory,“ odtušil rytíř, „tak nějaký cestování zdaleka není na pořadu dne.“

Isarell znovu vzhledla k nebi, ted' už strašidelně rudému. „Co mám dělat, Kreóne?“

Černý rytíř přistoupil těsně k ní, přivinul ji k sobě a zašeptal jí do vlasů. „Projednou nedělej nic, divoženko. Prostě to vydrž a čekej.“

Isarell vtiskla tvář do jeho hrudi a nesměle se dotkla prsty Kreónových beder. Vníkala jeho silný, pomalý tep. Přecházel na ni jeho klid a ona se postupně uvolnila. Nejraději by se ho už nikdy nepustila.

Ráno se cítila o dost lépe. Včera se nechala rozhodit a podlehla emočnímu vypětí. V noci nemohla usnout, ale jak o všem přemítala, uvědomila si, že má Kreón s tou svojí otravně racionální logikou pravdu. Nemohla dělat nic. V okolí na ni zřejmě cíhalo sarreiské komando, možná ne jenom jedno. Pokud se zástupcům kultu podaří předat zprávu o jejím zajetí do Ellektrysu, snad uhraje nějaký čas. Co může do té doby dělat rozumnějšího než se pokusit vrátit do kondice a připravit se na jakoukoli okamžitou akci?

Dalo se očekávat, že pokud se Ymira dozví o jejím přežití a zadržení Měsíčním lidem, naplánuje nějakou bláznivou expedici. A na to by se měla dostat do vrcholné formy.

To uvědomění ji uklidnilo a vrátilo na zem. Tohle už přece zvládla — a v podstatně horších podmínkách.

Na cvičišť se dostavila za úsvitu, v době, kdy se teprve všichni dharové hrabali ze svých pelechů. Po zemi se plazily chomáčky mlhy, na trávě jiskřily kapky rosy a odrážely svit bledých maintréských hvězd. Dnes s ní nevyrazil žádný strážce, Giastralovo rozhodnutí už zjevně vešlo v platnost.

Zhluboka se nadechla a vnímala drnčící energii všude kolem sebe. Hora stála na dvou nesmírně silných čarozdrojích, *raithá* a *es-thaiá*. Duch větru jí šeptal do uší a lákal ji k tanci.

Ačkoli si pamatovala, jak to dopadlo posledně, neodolala. Shodila ze sebe kožesinovou vestu, ponořila bosé nohy do mokré trávy, zavřela oči a zaposlouchala se. Pak začala tančit.

Uvědomovala si, jak jsou její první kroky neobratné a vratké. Ještě se jí zdaleka nevrátily síly. Ale *raithá* ji obtočilo a vyneslo ji na špičky, když její vlastní svaly selhávaly. Stačilo se tomu poddat... a už tančila! Na východě vstávalo žluté slunce obsypané desítkami stříbřitých hvězd Maintré. Isarell se koupala v jejich zlatavé záři, a jak zrychlovala své pohyby, zvedal se kolem ní vítr.

Začala se samovolně usmívat. Přidala do tance pár prvků ze svých tréninkových sestav a hned ucítla, jak v ní zaproudila energie. Pomyslela si, že se musí sakra krotit. Ještě nikdy netančila větrnou sestavu s tak silným čarozdrojem pod nohama. Ale taky už nebyla žádný novic.

S rozumem a opatrností začala nabírat, co se jí nabízelo.

„U všech pekelných běsů,“ zaklel Giastral.

Král Hory přišel ve staré haleně a kalhotách a lehké kožené zbroji, tedy ve výbavě, jakou nosil na své vlastní tréninky. Husté černé vlasy stáhl v týle šňůrkou a na ramenou nesl položenou hůl.

Kreón se ušklíbl. „Říkal jsem ti to.“

„Ve všem furt přeháníš, Černý Kreóne, kdo mohl tušit, že tentokrát ne.“

„I já jsem ti to říkal,“ ozval se Minstrior. Rudovlasý veledhar dnes doprovázel otce jako jeho stráž. Ozbrojil se bytelným obouručním mečem a na stínové poměry velmi kvalitním brněním. Evidentně na rozdíl od otce divoženku v nejmenším nepodceňoval. Také se s ním nestřetl dříve. „Pořád si to s ním chceš rozdat?“

Giastral roztáhl ústa v nenasytném šklebu. „Ještě víc než předtím.“

„Je to grai, otče!“ varoval ho Minstrior. „A stojí na čarozdroji! Dávej bacha.“

„Před třemi týdny jsme ji sem dotáhli polomrtvou,“ ozval se popuzeně Kreón. „Ještě před pár dny sotva stála na nohou. Teď ji nadopovala energie čarozdroje, ale za chvíli jí dojdou síly, padne na zem a bude až do večera zvracet krev. Utkat se s ní v tomhle stavu je nečestný!“

Minstrior se postavil čelem skoro na dotek Kreónovi. „Asi se koukáme na jinou bytost, rytíři. Já vidím převtělenýho démona, který může jedním blbým pohybem zlomit mému otci vaz! Stojíme na prahu nejdůležitější války tohoto věku a ty mi tu budeš žvanit něco o počestnosti?!“

„Neříkám, že není nebezpečná,“ odtušil Kreón chladnokrevně. „Jen že se chystáte zmlátit nemocnou holku.“

„Tohle celý je blbost!“ odvrátil se vztekle Minstrior. „Sakra, jestli chceš vidět, co umí, nech s ní bojovat mě, Velký jezdcé! Předvedu ti ji jako cvičenýho medvěda! Ale nenastavuj krk, když máš před sebou...“

„Sklapněte oba,“ doporučil jim Giastral. „Další dohadování je zbytečné.“ Kývl hlavou k Isarell, která se uprostřed pohybu zamotala a upadla. Nyní klečela na zemi, lapala po dechu a trásla se. Kreón se k ní rozběhl, zatímco Minstrior založil ruce na hrudi a tvářil se kysele.

„Klika,“ utrousil směrem k otci. „Nemáš kapku soudnosti. Je to divoženka, a k tomu ještě grai, krucinál.“

Giastral jen něco zavrčel, otočil se a odešel. Minstrior ještě lupl temným okem po Kreónovi, načež chvatně následoval svého otce.

Kreón přehodil přes divoženku kožešinovou vestu a přizvedl ji do sedu. „Isarell,“ zatřásl s ní trochu. Zděsil se. Byla úplně ledová.

„K řasu,“ zasténala. „Všechno se se mnou točí...“

„Holko bláznivá,“ zanađával polohlasem. „Nemůžeš do toho vlítnout takhle po hlavě!“

Isarell se o něj opřela. Vnímal její slabý dech, jemný třas a husí kůži. Přitiskl ji k sobě blíž a začal jí třít končetiny. Když mu v náručí zvadla, pochopil, že buď usnula, nebo omdlela. Podle silného a klidného pulzu spíš sázel na ten spánek.

Chvilí se na ni jen díval. Když spala, vypadala jako panenka, ne jako zabiják. Neohrabaně ji pohladil po tváři. Mísil se v něm hněv i obdiv, pro tu její zarputilou odhodlanost. Bylo mu jasné, že se snaží co nejrychleji zotavit, aby mohla utéct.

A taky že jí v tom nakonec nebude bránit. Neporval se o Isarell se sarrei, aby ji pak uvěznil v Hoře. Moc dobře věděl, že to neudělal jen pro vlastní pocit viny, nebo dokonce kvůli dohodě s nějakým démonem.

Od toho setkání ve Stínu na ni nemohl přestat myslet. Vtírala se mu do snů i do myšlenek během dne. Užíral se pocitem, že se asi zblázní, jestli ji už znovu neuvidí.

No teď ji tu sice měl, ale pocit na zbláznění přetrvával. Dobře si uvědomoval, že se zamiloval do *zatracené Ymířiny divoženky*. A že to nesmí dát nijak najevo. Protože až se jí podaří zdrhnout, přijde Kreón na ránu jako první.

Znova od srdce zaklel, s heknutím Isarell zdvihl a odnášel ji do Hory.

Druhý den tam stála za svítání zase. Kreón ji sledoval zpovzdáli, mračil se jako tisíc čertů a umiňoval si, že tentokrát se s ní přes celou pláň nepotáhne.

Vydržela skoro o půl hodiny déle než včera. Zdálo se, že má větší kontrolu. Nevypadalo to tak divoce a intuitivně. Minule s ní probuzená energie pěkně mlátila, dnes určovala tempo ona.

Poznal, když jí začaly docházet síly. A přes všechny své uštěpačné myšlenky nedokázal nečinně stát. „Hej, zabal to už!“ houkl na ni. „Odpadááš!“

K jeho překvapení poslechla. Trochu se zapotácela, ale dokázala k němu doklopýtat. Působila přiopile. „Jak jsi to poznal?“ zvedla k němu červeně podlité oči.

„Co jako?“

„Že ztrácím kontrolu.“

Kreón chtěl odseknout něco ve smyslu, že by si toho všiml i slepý, ale zarazil se. Prakticky současně si uvědomil, že by lhal. „Já... to nějak cítím,“ odpověděl neochotně.

Isarell mu věnovala zvláštní pohled. Pak přikývla. „Děkuju.“

Uplynulo pár dní. Jitra se oteplovala a provázek je hlučný zpěv ptáků, cvrkot hmyzu a štěkot ochočených psů. Kraj ožíval a jaro pučelo ze všech stran. Přinášelo s sebou velké přísliby. Měsíční lid na to reagoval se stejnou pudovostí jako divá zvěť. Čenichal kolem sebe a snadněji se nechal lákat velkými sliby než v době mrazu a hladu.

Kreón s Bathorem se blížili k Isarellině obvyklému cvičišti, velitel černých rytířů s tichým nadáváním. Bylo mu horko a zbroj ho táhla k zemi. Slunce vystoupalo k polednímu a hvězdy Maintré dnes plápolaly s neobvyklou agresivitou. Ačkoli normálně ho jejich energie povzbuzovala, v poslední době ho spíš popuzovala.

Strávili celou noc strategickou poradou ohledně obsazení dalšího dolu s železnou rudou a jednání nevedla k rozumným závěrům.

„Ztrácí ostražitost,“ zabručel Bathor.

„Giasral?“ opáčil Kreón.

„Všichni veledharové. Předchozí úspěchy je zaslepily. Přestávají se hvězdonošů bát, což je svým způsobem dobře, ale nesmějí ztratit respekt.“

„Všechno jsme jim zopakovali nejmíň pětkrát! Jestli Arachryst nezorganizoval odvetu, tak jediné proto, že je to záměr,“ zabručel souhlasně Kreón. „Kolem našich krků se utahuje oprátka! Ale sám jsi to slyšel.“

„Slyšel,“ zašklebil se Bathor. Veledharové zkrátka oba rytíře poslali k šípku.

Kreón odcházel z porady těžce rozčarován. A místo toho, aby se šel vyspat před podvečerním lovem, rázoval si to pod sluneční

palbou za Isarell. Bathor mu vynadal do bláznivých kozlů, ale pak se k němu přidal.

Poznali ji zdálky. Zatímco ostatní bojovníci supěli a hekali, ona se pohybovala jako démon. Dřív by intuitivně sahal po jílcí, ale teď Kreóna ten pohled uchvacoval. Isarell trénovala se zarytým odhodláním a den ode dne zvedala silnější energie. Soustředěně se mračila, tmavě rudé vlasy se jí uvolňovaly z utaženého drdolu a po špinavém obličejí tekla pot — a Kreónovi přesto přišla *nádherná*.

Dharové se od ní drželi dál. A ona partnera nepotřebovala. Zatím stále zápasila sama se sebou. Každé ráno za úsvitu stála v orosené trávě a vyzývala jednoho z přítomných Duchů ke svému šílenému tanci.

Málokdy vydržela až do poledne, většinou odpadla za tři čtyři hodiny a zbytek dne si lízala rány. Kreón jí nic nerozmlouval, předpokládal, že po několika dnech zmoudří. Giastral mu na to řekl, že asi nezná divoženky.

Ač nerad, musel mu dát Kreón za pravdu. Celý život se sebou jednal tvrdě, stejně tak i se svými chlapy. Ale měl rozum. Ať na něj Isarell působila sebechytřejí, v tomhle se chovala úplně nepřičetně. Ignorovala veškeré zákony racionálního výcviku a nutnosti regenerace. Nebyl jediný, kdo se jí snažil trochu přidržet na zemi, Bathor, přes všechny své kousavé komentáře, do ní hučel skoro obden. I Ragnira přistihl, jak se jí snaží promluvit do duše. Marně. Měla prostě svoji hlavu.

Nebo spíš Ymiřinu hlavu.

„Nezírej tak na ni,“ procedil koutkem úst Bathor.

„Nezíráám,“ odsekl potichu Kreón.

„Krucinál, veliteli, koukáš na ni jako ohař na hárající fenu. Začíná to být nápadný.“

„Sklapni, Bathore,“ doporučil mu Kreón podrážděně.

Dnes se docela držela. Přestože trénovala více než pět hodin, působila soustředěně. Už se nepatrně třásla, ale pohybovala se stále ještě se silou a koordinací vtěleného d'asa.

Kreóna ten posun tak zaujal, že až na poslední chvíli zaznamenal drobnou postavu stojící opodál. Sylax měl na sobě splývavý tmavý plášť, opíral se o svou bílou hůl s pulzujícím ametystem a pozorně Isarell sledoval.

Kreón upustil další tichou kletbu a zamířil přímo k němu.

„Rytíři Kreóne,“ pozdravil ho mladý druid s nepatrným úsměvem. „Bathore.“

„Sylaxi.“

Kreón se tyčil proti bledému chlapci jako hora, přesto si však připadal malý. Dráždilo ho to. „Proč jsi tady? Neměl bys rozkreslovat útočný plán na důl Garnix?“

„A neměl bys ty odpočívat před soumrákným lovem muflonů? Sarrei neustále krouží kolem Hory, copak si nejsi vědom rizika dalšího útoku? Ten poslední se ti málem vymstil. Ví o tom?“ pohodil významně hlavou směrem k Isarell.

Kreón jen stiskl zuby.

Sylax se významně ušklíbl. „Nechceš ji děsit, že? Chráníš ji jako dítě.“ Jeho hlas zhruběl. „Ona ale není dítě. Je to smrtelně nebezpečná bytost. A zatím nelze říci, zda je soupeř, nebo spojenec.“

Kreón podvědomě zatař pěstí. „Zaplatil jsem za její imunitu, druide.“

„Ano.“ Sylax postoupil o krok blíž a upřel do Kreónových očí tajemný pohled. „A já se ptám *proč*?“

„Splatil jsem tím svůj dluh,“ zafuněl Kreón. „To, co se odehrálo v tom kráteru, se přičilo všemu, v co jsem kdy věřil. Jak mě vychovali. Musel jsem to vyřešit, Sylaxi, jinak bych neobstál sám před sebou. Teď zas můžu pokračovat dál.“

„Hm. Zní to logicky. Jorreisky. *Kreónovsky*. A přesto...“

„Přesto co?“ opáčil tvrdě Bathor. Přestože před minutou Kreóna prakticky nařkl z toho, že se do Isarell zamiloval, teď se za něj samozřejmě bez váhání postavil. „Všichni jsme chtěli tu chybu napravit. Udělal to velitel, protože se mu naskytla ta možnost. My ostatní jsme byli připravený na to samý.“

Kreón v duchu skřípal zuby, ale navenek se ovládal, skoro lépe než Bathor.

„Ovšem,“ odtušil druid s mnohoznačným výrazem a otočil se opět k divožence, která se nyní smažila v tanci s *esthaiá*. I živelnou magií nepostížený Kreón cítil, jak se mu rozpaluje zbroj, a mimoděk ustoupil trochu stranou.

„To, co dělá, je nerozumné,“ pokračoval už smířlivějším tónem chlapec. „Zřejmě nikdy nestála na tak silném čarozdroji, jako je Hora. Zdejší čaromoc ji neuzdraví, naopak, vysaje ji. Potřebuje někoho, aby ji tím vírem provedl.“

„Koho?“

„Myrtillu.“

Oba rytíři dlouze vyfoukli. „No potěš...“ zvedl oči v sloup Bathor.

Kreón samozřejmě uznával, že má Sylax pravdu. Isarell se nechala unášet svými pudy a její strategie byla z dlouhodobého hlediska odsouzená k nezdaru. Zároveň však věděl, že nemá žádnou páku, jak ji donutit ke spolupráci s Myrtillou. Obzvláště když se i jemu samému taková vidina přičila.

„V tuhle chvíli je něco podobného mimo realitu,“ zavrtěl hlavou Kreón. „Potřebuje čas a musí k tomu dojít sama. Nikdo z nás nemá moc ji k tomu dotlačit.“

„Souhlasím,“ přikývl Sylax.

„Možná bych měl nápad, jak ji navést k prozření,“ zamyslel se tmavovlasý rytíř a v hlavě se mu začal rýsovat plán. „Ale bude potřeba, abyste mi umožnili ještě víc prostoru než doted. A já slibuju, že dohlídnu, aby nezdrhla.“

„Kreóne, moc dobře víš, že máš Giastralovu plnou důvěru. A tím i moji.“

Kreón se díval na Isarell a nemusel o ničem dumat. Jen nahlas vyslovil to, co už ho dlouho svrbělo na jazyku. „Dostaň ji z Hory, Sylaxi. Dusí se tam. Nech ji volně dýchat a jen jí nabízej volby. Je to zatraceně chytrá holka. Dojde jí to.“

Dětský druid Kreóna přejel zkoumavým pohledem. „Věděl jsem, že z tebe dostanu řešení. Děkuji ti a přeji vám oběma hezký den. A úspěšný lov.“

Kreón se mu uklonil, třebaže mu málem utekla další nadávka. Tentokrát ale víc v dobrém než zlém. Bathor jen kývl na pozdrav a zamračeně za ním hleděl, dokud nezmizel z doslechu.

„Vidíš, říkal jsem ti to,“ zahučel pak na Kreóna. „Každý vidí, že ses do ní zakoukal! Měj rozum, člověče! Vem si do postele nějakou holku, pár nocí s ní prošukej a pusť tu divoženku z hlavy!“

Kreón si povzdechl. „Děkuju za radu, chytráku. A teď buď tak laskav a vypadni!“

„Není ti pomoci, pitomče,“ zahudroval Bathor, mávl na něj a odešel. Kreón se jen usmál pod vousy.

Když se Isarell zastavila k vydýchání, vykročil k ní. Byla už tak hotová, že ho ani nepozdravila.

Kreón vytáhl z pochvy krátký meč a hodil jí ho.

Chytila ho jen tak tak. Zdvihla k němu opocený obličej a krví podlitýma očima se zeptala, o co mu jde.

„Vykašli se už sakra na ty živly a pojď si jednou normálně zašermovat,“ nadhodil Kreón. „Huytatá bude za týden. Přece se nechceš před svýma předvést jako totální troska.“

Isarell se vysíleně zasmála. „Dovedeš být pěkný parchant, Kreó-ne Cassirisi.“

Kreón tasil obouruční meč a odporně se zašklebil. „Lichotka-mi mě neobměkčíš, jorreiská slečinko, tak pojď do mě! Ještě jsem se nerozcvičil.“

Isarell se probrala na měkkém kožešinovém lůžku. Do poloviny obličeje ji hrál oheň a přes sebe měla přehozenou nějakou měkkou pokrývku. Nechtělo se jí otevírat oči, aby ty příjemné vjemy nezaplašila.

„Tak co?“ zaslechla odněkud z druhého konce místnosti tlumený hlas.

„Je úplně kožená.“ To byl Kreón.

„Jsi trubec, bratře,“ zavrčel druhý hlas. Teď už Isarell identifikovala Bathora. „Celou dobu se kymácí na hranici vyčerpání, to viděl každé. Tohle bylo úplně marný.“

Kreón se odmlčel. Pak řekl: „Ani jeden z nás neví, kde mají divoženky hranice. Ona se evidentně pohybuje v úplně jiným rozmezí, než nám přijde možný. Potřeboval jsem to otestovat. Kdo z nás se plete. Řekl bych, že jsme oba trochu narazili čelem do zdi. Vydržela dýl, než bych považoval za možný. Ale sundal jsem ji bez použití ornamentů.“

To, předpokládám, jsi zase nečekala ty, Isarell, že jo? Teď víme, na čem jsme.“

Isarell se se záupněním zvedla na lokty. Nemělo smysl dál předstírat spánek, Kreón se na ni už jednoznačně díval. Byl na ni napojený jako nějaký zatracený sittský zmetek. Stejně jako Ery a Bastien. Opětovala mu neústupný pohled. „Děkuji ti za lekci, rytíři. I když jsem se o ni neprosila.“ V tutéž chvíli si něco uvědomila. „Kde to sakra jsme?“ zašeptala.

Nacházeli se v nevelké půlkruhové místnosti s kamenným krbem, v němž praskala buková polena. Podlahu z hrubých prken pokrývalo několik obarvených rohoží a přímo před krbem stála dvě masivní křesla vystlaná huňatými vlčími kožichy. Isarell vyvedlo z míry čtvercové okno, nyní s okenicemi dokořán, jimiž pronikaly paprsky zapadajícího slunce. Žádná jeskyně, regulérní kamenná stavba.

Isarell se pokusila zvednout, ale podlomila se pod ní kolena. Zůstala tedy sedět, oči však toužebně upírala k otevřenému oknu.

„Vítej v Západní stráži,“ zabručel Kreón.

„Nejsme v Hoře,“ zachvěla se Isarell. „Jsme... *venku*.“

„Velitel si to vyžádal,“ ušklíbl se Bathor významně. „Prý se mu v těch jeskyních blbě dejchá. Já na to říkám, pět let ti to nevadilo

a najednou takový okolky? Nu co, zvykl jsem si na širý nebe, řekl nám. Snad ti to nebude prosti srsti, princezničko. *Fouká* tu.“

Bathor se teatrálně uklonil a odešel.

Kreón jen něco zavřel a pak pomalu došel k Isarell. Kývl ke křeslu. „Chceš se posadit?“

Isarell na něj pohnutě hleděla. „Tos udělal kvůli mně?“

„Prosím tě, sedni si do toho křesla,“ požádal ji Kreón a natáhl k ní ruku.

Nechala se vytáhnout na nohy a uvelebit v sedadle. Nepřestávala však na něj tázavě hledět. Kreón se na ni díval s neproniknutelným výrazem a Isarell si všimla, že mu trochu cuká ruka. Jako by ji chtěl uhodit nebo co.

Pak se ale ovládl, posadil se do vedlejšího křesla, založil paže na hrudi a upřel zrak do plamenů. Po krátké odmlce promluvil: „Tohle se mi neříká snadno. Nejsem na citový výlevy zrovna dvakrát stavěný. Ale je potřeba, aby to bylo řečeno nahlas.“

Jsem dítě chrámu. Svoji cestu vzhůru jsem si vydřel, šel jsem vpřed hlava nehlava. Neznal jsem nic jiného než trénink a Jorr'Saage. Prodral jsem se všemi rytířskými řády až na vrchol a získal pozici kapitána stráže samýho Sedmikrále Marguela.

Sloužil jsem mu skoro deset let. Byl jsem svědkem tisíců jorreiských jednání a procesů. Mlčky jsem sledoval sittský intriky, manipulace a lži. Krutosti, který jsou srovnatelný se sarreiskými metodami. *Páchal jsem je*, vždycky na Sedmikrálův přímý rozkaz. Víím, jaký to jsou neskutečný svině — a bohužel jsem byl jednou z nich i já sám.“

Isarell pokrčila rameny. „Tak jorrei fungují.“

„Po letech oddané služby mi nabídli ženu,“ pokračoval Kreón zádumčivě. „Z dobrého rodu. Hezkou, poslušnou, vychovanou v Jorr'Saage. Vzali jsme se, přestože jsme se nemilovali. Oba jsme splnili závazky vůči Arachrystu.“

Já měl pořád služby, prakticky jsme se neviděli. Snažil jsem se, aby nestrádala. Pokoušel jsem se ji potěšit drobnými dárky, sehnal

jí hospodyni, nabízel vyvedení do společnosti, ale vše skromně a trochu chladně odmítala. Namísto abychom si k sobě našli cestu, měl jsem pocit, že mi zůstává pořád stejně vzdálená.

Přestal jsem se tím nakonec trápit, žil jsem jen svým povoláním. Když jsem plnil manželské povinnosti, ležela jako hadrový panák. Nebyl to takový rozdíl od chrámových dívek, nic mi nedošlo. Zvlášť když nakonec otěhotněla.“

Kreón se krátce odmlčel. Když promluvil, čísel z jeho slov stará, zažraná bolest. „Jednoho dne svolali stříbrný soud. Předsedala mu tehdy sama Důstojná Erin Aniú. Předvedli třicet šest hříšnic, které se provinily na Jorr'Saage a porušily to jediné, co je mohlo stát život; cizoložství s železným jorrei.“

„Byla mezi nimi tvá žena,“ odušila Isarell citlivě.

Kreón se opřel do křesla a hezkou tvář mu zkřivil křečovitý úsměšek. „Je to absurdní. Kdyby se vyspala s alabastrovým, nebo dokonce stříbrným jorrei, nic by jí nehrozilo! Samozřejmě kromě mě, ale Sittum by to bylo u jejich jorreiského zadku! Ale pošpinit stříbrnou linii?“ Kreón káravě zamlaskal.

„Popravili je?“ zeptala se Isarell.

„Nejdřív musel přijít trest,“ odpověděl se zapřením Kreón. „Nebudu tě zatěžovat podrobnostmi. Bylo to veřejný a nechutný. Pak je zavřeli do cel smrti. Ráno před popravou jsem s ní směl mluvit.“ Kreón zaklonil hlavu. „Řekla mi, že mě nenávidí od prvního dne. Že jsem jí zabil bratra a otce. Že spala s půlkou dvora, jen aby se mi vysmála — a čekala na to, až to praskne. To dítě samozřejmě nebylo moje ani náhodou. Civěla na mě, s tím vystouplým břichem, chechtala se jako pominutá a křičela, že jí mám v poledne ten meč zabodnout do břicha, a ne do srdce.“

„Nedokázal jsi to.“

Kreón zavrtěl hlavou.

„Proč? Zradila tě. Vzepřela se Jorr'Saage. A ještě tě okatě ponížila.“

„Byla to zoufalá žena, která neměla jak uniknout z toho příšerného systému. Otevřela mi oči. To já zničil život jí, ne ona mně.

A byla jen jednou z mnoha.“ Kreón si povzdechl. „Popravil ji můj první pobočník.“

„Bathor?“

„Jo. A já šel sedět. Prostřídalo se na mně pár mentálních čarodějů, aby rozkryli, jestli jsem se jen zhroutil, nebo jsem opravdu *ztratil víru*. Ne že by tu analýzu měli nějak složitou, museli do mě vidět jako do hubený kozy. Moje víra holt totálně padla. Soud proběhl asi za měsíc a popravu naplánovali hned na ten večer. Pak došlo k tý slavný vzpouře, moji chlapi mě vysekali z popraviště a podařilo se nám zdrhnout. Klaplo to jen díky tomu, že to byl malý proces, mimo hlavní dvůr, a nedohlížel na něj žádný čaroděj. Bratři pobili všechny, takže zpráva o našem útěku dorazila s dvoudenním zpožděním. I tak jsme unikli jen o vlas.“

Chvilí bylo ticho. Když Kreón znovu promluvil, zněl už zase klidně. „Vyprávím ti to proto, abys pochopila, *do čeho* se dobrovolně vracíš. Jsi stejně zpracovaná jako kdysi já. Celé roky jsem toho byl součástí, aniž by mě napadlo, že je něco špatně. Miloval jsem to. Žil jsem tím, celou svojí bytostí, Isarell. Měl jsem dojem, že jiná možnost neexistuje. Když jsem pak prožrel, bylo to, jako kdyby mě bodli do duše a z ní vytekly celý vědra hnisu.“

Ucukla, když ucítila jeho teplou ruku na svém zápěstí. Otočila se k němu a tentokrát jeho drsný pohled skoro neustála. Pevně jí stiskl klouby a zavrčel: „Jenom ti chci říct, že máš možnost volby. Jakkoli se ti to teď zdá nepředstavitelný.“

„Co tím myslíš,“ vydechla konsternovaně, ale nedokázala se od jeho tmavých očí odtrhnout. „Že mám zůstat tady? Nevracet se mezi divoženky? Proč bych to u všech všudy dělala?“

„Protože divoženky jsou taky jorrei, Isarell,“ zašeptal jí do ucha. „A umějí být strašně krutý. Možná si tě doted' cenily, ale přijde chvíle, kdy s tebou nehorázně vytřou podlahu.“

Isarell se rozbušilo srdce. Chtěla se mu vytrhnout, ale zároveň i zůstat v jeho blízkosti. Přitahoval ji, nemohla to už dál popírat. Ale pořád se dokázala udržet. Zejména když se otřel o divoženky a jejich

metody. „Rozhodně mě nehýčkaly! A vím, jaké jsou. Ale je to celý můj život, Kreóne! Co bych měla dělat jiného?“

„Mohla bys žít tady,“ zachraptěl Kreón. „S námi... Se mnou.“

„Co to říkáš za bláhevost?“ vydechla. Cítila jeho vůni, vnímala pohled, kterým jí visel na rtech. Jako by to myslel opravdu vážně. Chvilí se na sebe napjatě dívali.

Pak Kreón pustil Isarellinu ruku a odvrátil zrak. „Odpusť. Musel jsem to zkusit. Podle mě jsi z jednoho zmijího hnízda vyvázla a do druhého se vracíš. Ale je to tvoje rozhodnutí — a tvůj život.“

„Kreóne...“

„Sylax navrhnul, abys zkusila něco s Myrtilou. Je mi jasný, že máš z takový představy osypky, ale jestli se tu brzo objeví někdo z kultu a začne osnovat tvůj únos nebo co já vím, možná by stálo za to, aby sis odsud odnesla co nejvíc. Přes všechny své antipatie. Přece jen, tuhle možnost už mít v Arachrystu nebudeš.“ Kreón vstal. „Rozmysli si to. Nejsi v kondici, samovýcvik je nesmysl. Nech si poradit, divoženko.“ Odešel a už se na ni nepodíval. „Dobrou noc.“

Zaskočila ho za rozbřesku, když si akorát utahoval opasek. Potichu zaklel; zase ji neslyšel přicházet.

„Máš chvíli?“ zeptala se ho bez úsměvu.

Kreón sáhl pro předloketní chránič a začal si ho zavazovat. „Pro tebe vždycky.“

Isarell za sebou zavřela dveře a zády se opřela o výklenek okna. „Donutis mě přemýšlet. Místo abych se pořádně vyspala, rovnala jsem si v hlavě spoustu věcí.“

Kreón dotáhl tkanice. „Vážně? To zní významně. A k čemu jsi došla?“

„Nelíbí se mi to, ale máš pravdu. Pokusím se své předsudky... překonat. Vyříd' to prosím druidům.“

Kreón na ni úkosem pohlédl. Stála v okně a za její hlavou zrovna vstávalo oranžové slunce. Krvavý úsvit zaléval její štíhlou postavu dramatickým světlem. Nevypadala jako po celonočním bdění — spíš jako před válečným tažením. Oči jí jiskřily jako probouzející se hvězdy Maintré a na rtech sídlil tvrdý úsměv.

Stejně jako včera jen sotva ovládl touhu ji políbit.

Rychle odvrátil zrak, přehodil přes sebe loveckou vestu a začal si do příslušných míst zasouvat nože. „Vyřídím. Budeš opatrná, že jo? Bylo by fajn, kdybyste to obě přežily ve zdraví.“

Isarell se zlověstně usmála. „To asi nezáleží jenom na mně.“

IV

Isarell stála na skalní vyhlídce a vítr jí rval pramínky z pečlivě zapleteného copu. Stoupali s Bathorem po křivolaké stezce obtáčejíci Giastralovu Horu už přes hodinu a světlovlasý rytíř, který měl buď chránit ji, nebo před ní chránit druidy, čím dál víc zaostával.

Už před notnou chvílí se neudržela a zeptala se, proč u všech ďasů všude vláčí to těžké brnění, on, silný alabastrový jorreiský rytíř, uprostřed svého vlastního klanu. Když popadl dech, doporučil jí, aby se starala sama o sebe.

Nechala ho tedy funět jí za zády a využívala nucených pauz k odpočinku a přemýšlení.

Pohled do okolí ji však v tuto chvíli naplňoval hlavně frustrací. Kam až oko dohlédlo, rozléhaly se husté lesy Středového hvozdu. Fialové koruny stromů se zvedaly v kopcích nebo se propadaly do

údolí kolem vodních toků, na několika místech se i rozestupovaly, občas to duhové listnaté moře prorazil nějaký holý vrch nebo pahorek. Více na východ se pak objevovaly zelené plochy jehličnanů. Nikde žádná známka řidnutí toho nekonečného stromořadí. Žádné cesty. Žádné stříbrné odlesky na obzoru. Jen míle a míle hustého lesa. Neměla nejmenší poněti, kde je, ani kudy by se mohla vrátit domů. Stejně tak by mohla nabrat zkázonosný směr zpátky do sarreiských zemí.

Ale čas neodvratně pádil vpřed jako horská řeka. Jaro už plně propuklo — zbývalo jí kolik, tři měsíce? Dva? Ymirin osud visel na vlásku a ona trčela tady.

Přesto jí nedalo, aby alespoň v koutku duše, v tom nejukrytějším a potlačovaném, nemyslela na Kreónova včerejší slova. *Divoženky jsou taky jorrei. A umí být neskutečně krutý. Máš možnost volby.* Ale ona možnost volby neměla. Byla *niliath*. Co jiného by směla chtít než se vrátit k divoženské královně. *Mohla bys žít tady. S námi... Se mnou.*

V jejích vzpomínkách Kreón nezněl ani zdaleka tak nabručeně jako naživo. Ztratil všechny své ostré rysy a v jeho očích začala vnímat něco jiného než chuť jí jednu ubalit. Jako by z něj její mysl sloupila nějakou krustu a ona najednou viděla místo vzteku smutek — a ještě něco dalšího. Snad... touhu? Naději?

Mohla by opravdu zahodit celou svou minulost a začít znovu tady? Mezi Měsíčními válečníky, jako divoká dhaira, svobodná a skoro bez závazků, s Kreónem po boku?

Při té myšlence se jí podivně rozvibrovaly vnitřnosti. Hned nato se jí vybavily tváře všech Eyr a královny Ymiry. Pak Pátý v řetězech, bitý rozžhaveným železným prutem. Princ Daimón zářící stejně jako Erin Aniú, usedající na ellektryský trůn.

Stiskla rty a zarputile pokračovala v strmém stoupání — s mnohem větším elánem než prve. Pomyslela si, že se do Arachrystu vrátí, i kdyby jí to mělo trvat další rok!

Myrtilla netrpělivě popocházela sem a tam. Nevybitá energie z ní prosakovala všemi póry. Neustále se dotýkala svých hedvábných rozevlátých šatů, vlasů spletených do tří copů, náušnic nebo náramků. Kousala se do rtů, olizovala zuby, šťouchala palci do oblázků na zemi, až už to Kerstin nevydržela a štekla na ni: „Zklidni se, ty poletucho! Je to sem kus cesty. A nemáš *proč* být nervózní.“

Myrtilla po své *doaréh* střelila očima. „Nejsem nervózní,“ odsekla, ale hned si uvědomila svůj tón, složila ruce přes sebe a zhluboka vydechla. „Ona je jako já a Malakai, Kerstin. A přitom úplně jiná. Je to... jako najít ztracenou sestru.“

„Je náš nepřítel,“ řekla Kerstin stroze. „A tvým úkolem je prozkoumat ji. Rozumíš tomu, doufám.“

„Samozřejmě, mistryně,“ odpověděla Myrtilla pokorně.

„Dobře,“ broukla Kerstin a přitáhla si kolem těla vlněný šál. „Mohli by sebou ale pohnout, krucinál.“

Myrtilla se střežila dát najevo rostoucí napětí. Aby ho zakryla, začala se procházet po svatyni.

Nacházela se v prostorné jeskyni téměř na samém vrcholu Giastralovy Hory. Měla pravidelný kruhový půdorys, vysoké vyhlazené stěny a okenní škvíry, jimiž dovnitř pronikalo denní světlo. Podlahu pokrýval jemný bílý písek.

Skalní stěny zdobily desítky rytin vyobrazující nejčastěji uctívané démonické běsy. Waalovu podobiznu jeho uctívači obložili drobnými polodrahokamy, Mumiah Ethel zvanou také Matka země zase vybarvili úhoří zelení a polepili lučním kvítím. Skoro každá z rytin byla nějak osobitě přizdobena a dřevěná mísa u jejích nohou naplněna všemožnými jednoduchými obětinami. Sbírala se tu všech na síla a vyzařovala do okolí.

Myrtilla se dotýkala skalních stěn a cítila pulzy čaromoci pronikající jí do těla.

Celý život žila okamžikem, nemyslela na budoucnost a netrápila se minulostí. A žila tak ráda! Dokázala se radovat z maličkostí a útrapy rychle pouštět k vodě. Každou minutu bytí brala jako dar.

Ale když přišla ta divoženka, vychrtlá, ztrhaná, zraněná snad na každém kousku těla, zároveň však pyšná a tak sebevědomá... jako by to Myrtillu vytrhlo zprostřed letu a srazilo na kolena do studeného bláta. Najednou měla čelit přízraku, který se k ní prodíral z minulosti i současnosti a který měl na kůži krvavé otisky jejího bratra. Ve chvíli konfliktu sice převládly Myrtilliny instinkty a dokázala se Arachné Isarell postavit v plné síle. Teď však sama o sobě pochybovala. Cítila absurdní vinu — za něco, co nespáchala, na čem se ani v nejmenším nepodílela! A místo aby ji to zlobilo, uvádělo ji to ve zmatek.

Vtom se ozvalo zašramocení a vzápětí se lehkou nohou vyhoupla na plošinu před jeskyní sama Isarell. Vůbec nezaváhala a bez okolků vstoupila do jeskyně. Okamžitě očima přelétla celé prostranství, zafixovala si pozice obou druidek a obhlédla potenciálně nebezpečné body. Dýchala klidně, tváře zarůžovělé, oblečená do lněné košile, kožené vesty a přiléhavých nohavic, temně rudé vlasy zapletené do vysokého copu, který jí končil u beder. U opasku se jí houpala dlouhá dýka, jinak ozbrojená nebyla.

Myrtilla nemohla uvěřit tomu, že ji viděla před třemi týdny v tak zuboženém stavu. Ellektrysanka přetékala životem, i přes propadlé tváře a temné kruhy pod očima. Z každého jejího pohybu číselá kontrolovaná síla a v jejích zornicích plály malé ohníčky.

Jakmile zkontrolovala terén, ihned se stáhla, jako by se odmalička učila projevy své moci dusit. Sebevědomě dokráčela k Myrtille a upřeně se na ni zadívala. V tu chvíli se ozvalo supění a další šramocení.

„Á, blíží se nějaký plecháč,“ neodpustila si komentář Myrtilla. „Bojí se, že tě ukousnu.“

„Copak by ti v tom dokázal kdokoli z nich zabránit?“ naklonila hlavu ke straně Isarell. Na jejích rtech se neobjevil ani náznak úsměvu a z jejího pohledu běhal Myrtille mráz po zádech.

Polkla. „Jsem jen slabá dívka,“ pronesla nevinně.

„Jsi sestra jednoho z nejmocnějších čarodějů, které jsem měla tu smůlu poznat. A zároveň největších hajzlů,“ odvětila tvrdě divoženka.

„Jeden by řekl, že tě mezi jorrei naučili troše diplomacie,“ ozvala se uštěpačně Kerstin a postoupila dopředu. Opírala se o zkroutěnou hůl a šedé vlasy jí klouzaly do ztrhané tváře. Myrtilla si uvědomila, že její *doaréh* opět zestárla. Poslední dobou to postupovalo nějak rychle. „Něco od nás chceš, nebo ne? Nezabila by tě kapka pokory, princezničko.“

„To si právě nejsem jistá, kdo tady od koho něco chce,“ odtušila Isarell chladně. „Proč byste mi nabízeli svůj drahocenný čas, kdyby z toho pro vás něco významného neplynulo?“

Bathor se konečně vydrápal na vrchol. Funěl jako medvěd, po obličejí mu stékaly krůpěje potu a potichu nadával.

„Dobrá,“ zasyčela podrážděně Kerstin. „Řekněme, že si můžeme pomoci vzájemně. Ale podmínkou je, že se vy dvě štiky budete ovládat.“

„Hej, Kerstin,“ křikl lapavě Bathor stojící před jeskyní a vítr mu rval slova ze rtů. „Můžeš mi krucinál vysvětlit, proč tuhle debatu nemůžete vést o dvě stě stop níž?“

„Bathore, ani ty nemůžeš být tak natvrdlý. Jestli mám zkoumat graiský potenciál tý vaší namyšlený slečinky, tak to budu dělat tam, kde dokážu tyhle dvě můry nejlíp kontrolovat, to dá rozum!“

„A já jsem zas myslel, že ty jsi taky jen takový dozor a k tý analýze je delegovaná tady mladá Myrtilla.“

„Tvá přítomnost je nám nesmírně milá, ale příště se nemusíš obtěžovat,“ odtušila kysele Kerstin.

„Hele, dámo, ty si hlídáš svoji cácoru, já zase velitelovu.“

„Děkuji vám oběma za vaši snahu,“ ozvala se Isarell a Myrtilla měla pocit, že divoženka teď trochu skrývá pobavení, „ale když dovolíte, já si skutečně přišla promluvit s Myrtillou Daaen. Takže kdybyste byli tak laskaví a nechali nás teď chvíli o samotě. Slibuji vám, že se ovládnou a nepokusím se jí nijak ublížit. A pokud zkusí ublížit ona mně,“ Isarell se podívala na Myrtillu, „zarazím ji tak něžně, jako by se jednalo o moji *družku*.“

Myrtilla se neudržela a nedočkavě vyhrkla: „Kerstin, prosím! Slibuji, že budu opatrná! Jen to zkusme!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Polibek Maintré***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.